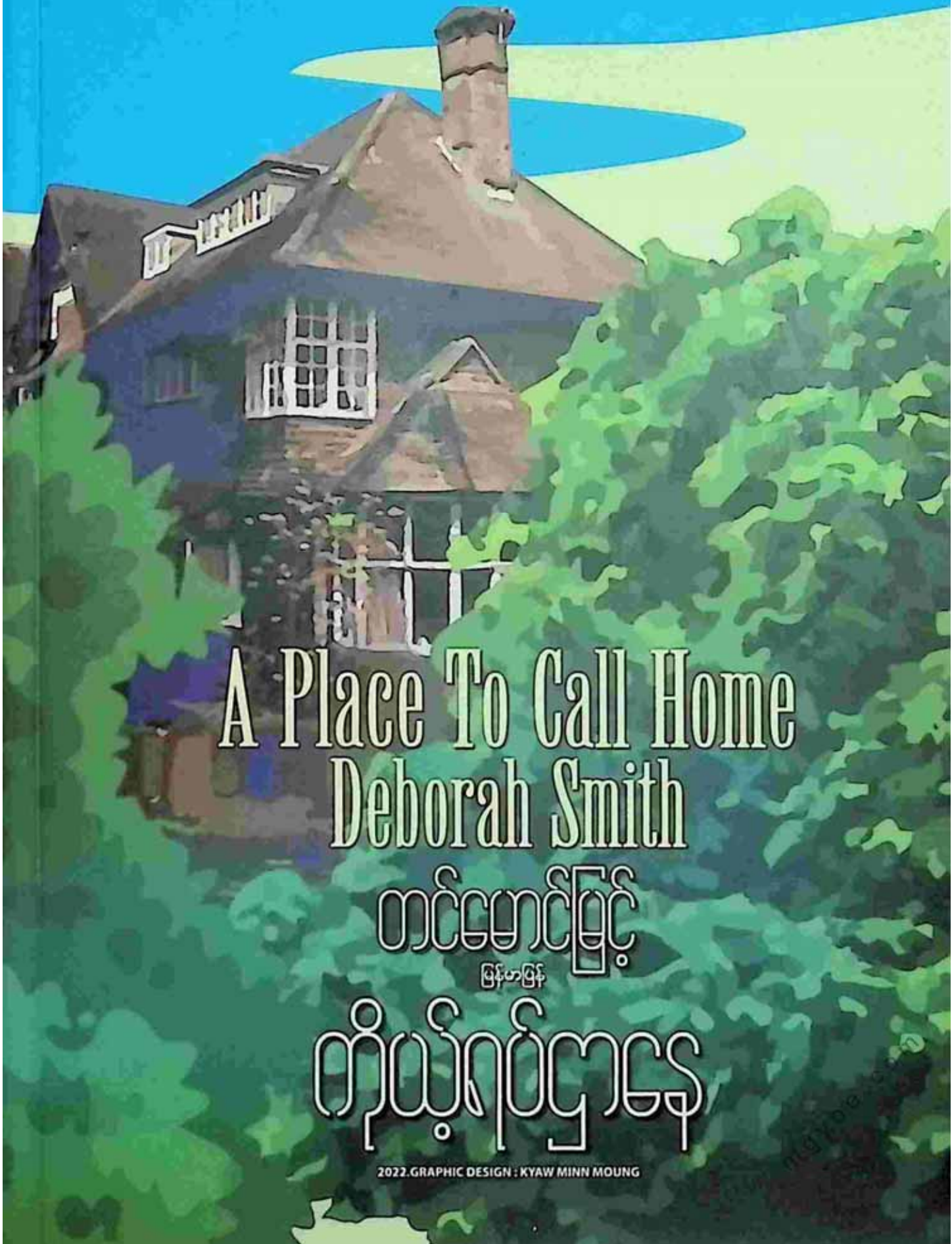

SAMPLE BOOK

A Place To Call Home
Deborah Smith

တင်ဖောင်မြင့်
မြန်မာမြန်

တိုယွံဂျင်ဗုဒ္ဓ

A Place To Call Home
Deborah Smith

တင်စောင်မြင့်
မြန်မာ

တိုယ့်ရုပ်ငွာနေ

ISBN 978-99971-44-87-4

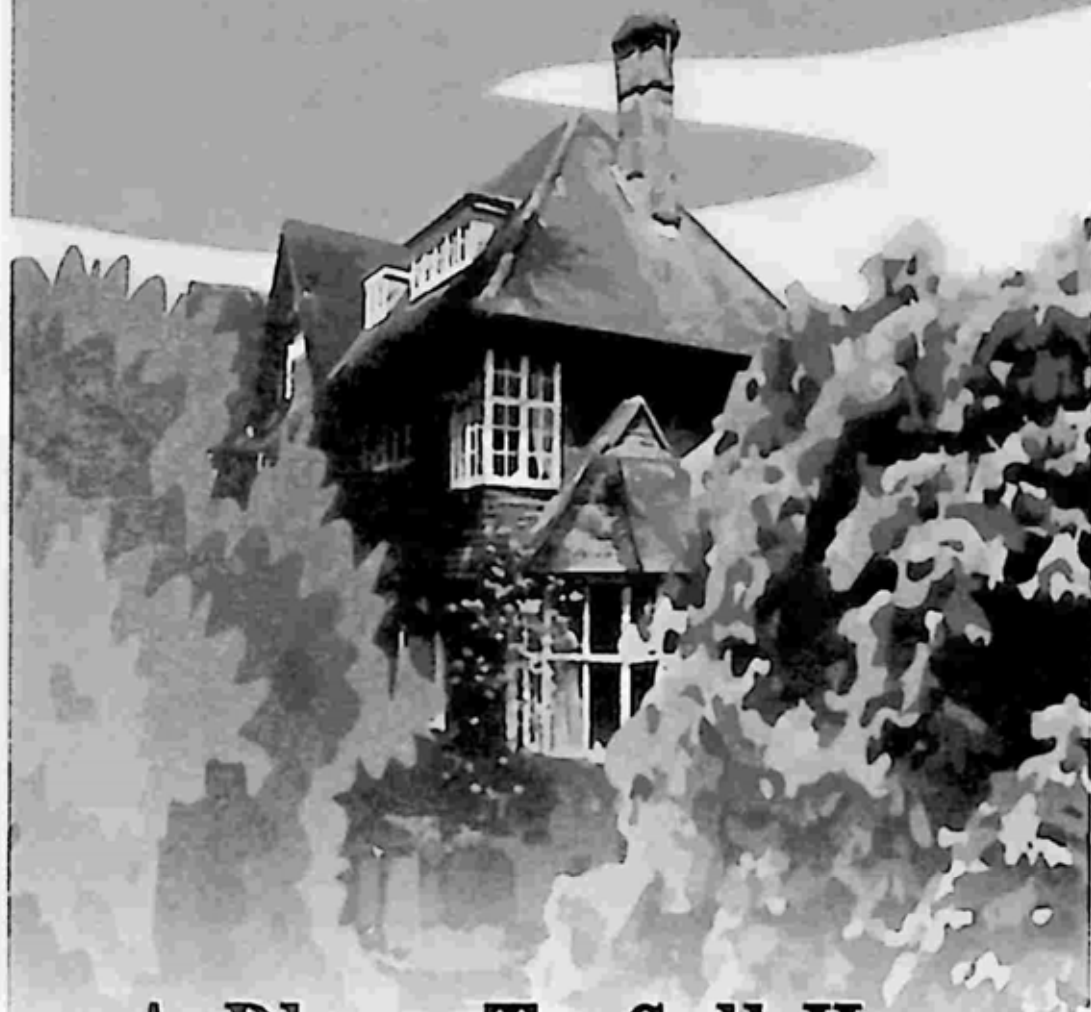
K0475

9 789997 144874 >

mgyc.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

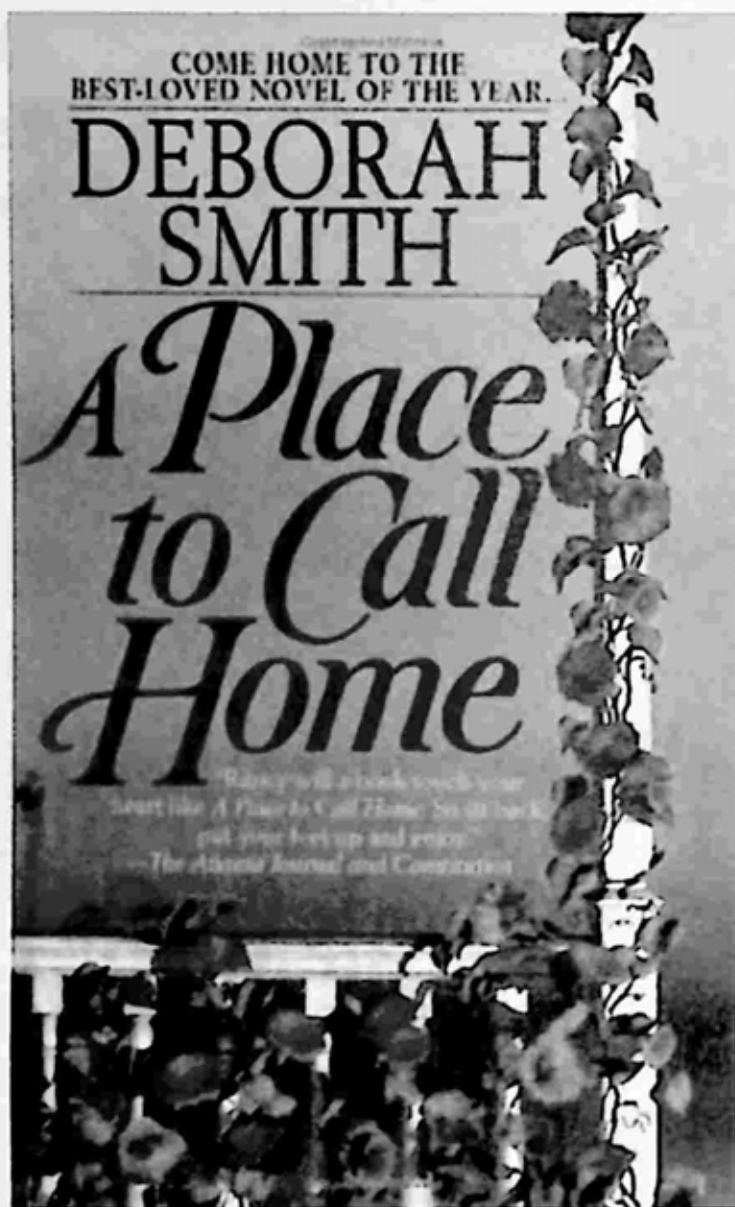
-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - ပထမအကြိမ် - ဇန်နဝါရီ လ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
  - မျက်နှာပိုးနှင့် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၂၉၀)
အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ်-၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော် - ကျော်မင်းမောင်
တန်ဖိုး - ၆၈၀၀ ကျပ်

A Place To Call Home Deborah Smith

တင်မောင်မြင့်
မြန်မာမြန်

တိုယွဲ့ရုပ်ငြာဇန

ကိုယ့်ရပ်ဌာနေနှင့် စပ်လျဉ်း၍

အမေရိကန်တောင်ပိုင်း ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့ကြောင်းကို စာပေ ဂျာနယ်တွင် ‘စကားလက်၏ မျိုးဆက်သွေး’ ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါး တပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

“တောင်ပိုင်း ရုပ်ရှင်ကားတွေကို ကြည့်ပြီး အမေရိကန် တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်တွေကို ငယ်စဉ်ကပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။ ရှုမဆုံးတော့သည့် စိုက်ခင်းတွေ၊ ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသည့် ယာတောအိမ်ကြီးတွေ၊ နူးညံ့လျှင် သူတို့ပြည်နယ်ထွက် ဝါဂွမ်းတွေလို နူးညံ့ပြီး ကြမ်းပြီဟေ့ဆိုလျှင်လည်း မစ္စစ္စပီ မြစ်ကြီး အမောက်ထောင်လာသလို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် တောင်ပိုင်းသား တောင်ပိုင်းသူတွေ...”

ဟု အစချီပြီး ရေးခဲ့ပါသည်။

မစ္စစ္စပီ နှင့် နှိုင်းရခြင်းမှာ တောင်ပိုင်းသားများ၏ စရိုက်နှင့် တူလွန်း၍ ဖြစ်ပါသည်။

“ဇွေအခါ မစ္စစ္စပီမြစ်ကြီး နယူးအော်လီယန်ကို ကွေ့ဝိုက်စီးဆင်းနေပုံ မှာ ပျင်းစရာကောင်းလှသည်။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ငြိမ့်ငြိမ့်ညင်ညင်ကလေး...”

“မစ္စစ္စပီ ကြမ်းပြီဟော့ဆိုလျှင် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ တစက္ကန့်လျှင် ရေတန်ချိန်ပေါင်း ၆၀၀၀၀ အားဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် မာန်ဖိ နေတတ်ပြီး ဧရာမ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတွေကို မီးခြစ်ဆံကလေးတွေလို အပိုင်း ပိုင်းဖြစ်အောင် နင်းခြေဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်စွမ်းသည်။”

ဟု ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးသည်။

ငယ်ငယ်က ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး သဘောကျခဲ့ရာမှ လေရူးသုန်သုန် (ဆရာမြသန်းတင့် ဘာသာပြန်) ကို ဖတ်ရသောအခါ အမေရိကန် ပြည်တွင်း စစ်တွင် တောင်ပိုင်းသားတို့၏ ဇွဲသတ္တိကို ပို၍ အားကျ နှစ်သက်မဆုံး ဖြစ် လာသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုများကို ရွေးပြီး ဘာသာပြန် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒီရေရိုင်းနှင့် မုန်တိုင်းနှင့် (Flood Tide by Frank Yerby)၊ နွေကန္တာ၊ မြကတ္တီပါလမ်း၊ မဟာရံတံတိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (Deep Summer, Handsome Road, This Side of Glory by Gwen Bristow) (တအုပ်ချင်းစီကို ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်မှ ထွက်ရှိခဲ့ပြီး သုံးအုပ်တွဲ ပေါင်းချုပ်ကို ဥတ္တရလမင်း (မြစ်ကြီးနား) က ၂၀၁၇၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ထွက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုအချိန်တွင် လင်းလွန်းခင်မှ ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါသည်။)၊ တောင်ပံမဲ့သင်းကွဲတေးဆိုငှက် (To Kill a Mocking Bird by Harper Lee) နှင့် မြိုင်သာယာသို့ အပြန် (The Road to Tara by Anne Edwards) စသည် စသည်များ ဖြစ်ပါသည်။

မကြာသေးခင် ကမှ တောင်ပိုင်းဂျော်ဂျီယာနောက်ခံ ဝတ္ထုလတ်တပုဒ် သွားတွေ့သဖြင့် ဖတ်ကြည့်တော့ တောင်ပိုင်း၏ အခင်းအကျင်းများ၊ ဓလေ့ စရိုက်များနှင့် ပြန်ဆုံရပြီး စိတ်လည်လာသဖြင့် ကံ့ကော်ဝတ်ရည်နှင့် ညှိပြီး ‘ပြန်’ ဖြစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရ သိပ်မရေး နိုင်တော့ပါ။ ထုံးစံအတိုင်း သမီးကြီး မရွှေထား အားခိုက် အချိန်ကလေးများ တွင် လိုက်ရေးပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်

မူရင်းဝတ္ထုမှာ A Place to Call Home ဖြစ်ပြီး ဇာတ်လမ်းအရ ‘ကိုယ့်ရပ်ဌာနေ’ ဟု ကျွန်တော် အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။ စာရေးဆရာမ Debrah Smith မှာ နယူးယောက်တိုင်းမိ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရင်းဝင်တယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ထိ ဝတ္ထုပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးအုပ် ရေးသားခဲ့ပြီး A Place to Call Home မှာ နာမည်ကြီး စာအုပ်တအုပ် ဖြစ်သည်။ ဒယ်ဘရာသည် Belle Books စာအုပ်တိုက်ကြီး၏ အယ်ဒီတာ/ဒါရိုက်တာ တယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ Goodreads စာဖတ်သူများ အစီအစဉ်မှ အများဆုံး ကြယ် ငါးပွင့် ပေးသည့် ဝေဖန်သူများထဲမှ အချို့မှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကြယ်ပွင့် ၄.၄ ပေးပြီး မှတ်ချက်ရေးသူ တယောက်က-

“ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ် မြို့ငယ်ကလေး၏ ကျေးလက်ပိုင်းမှ ရှိမီယိုနှင့် ဂျူးလီယက် ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ပါပဲ” ဟု ရေးပေးပြီး နောက်တယောက်ကလည်း ၄.၄ ပေးပြီး “ဖတ်ပြီးရင် တသက်လုံး ရင်ထဲက ဘယ်တော့မှထွက်မဲ့ ဇာတ်လမ်း မဟုတ်ဘူး” ဟု မှတ်ချက်ပေးသည်။

အချို့ကလည်း ကြယ်နှစ်ပွင့်၊ သုံးပွင့် ပေးပြီး “တောင်ပိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုများထဲမှ ဖောက်ထွက်လာတဲ့ နှလုံးသားနှစ်ခုတို့၏ ခရီးကြမ်း” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “သည်ဘက်ခေတ် တောင်ပိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုတွေထဲမှ လမ်းခွဲ ထွက်ပြီး ဟိုဘက်ခေတ်ရဲ့ အရိပ်တွေ ထိုးနေတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ ကလျာလေးကိုတော့ အစွဲကြီး စွဲမိပါတယ်။ ရော်နီရဲ့ ခွန်အားတွေလည်း ရရှိခဲ့ပါတယ်” ဟူ၍ လည်းကောင်း စသည် စသည်ဖြင့် အမှတ်ပေးကြ၊ မှတ်ချက်ရေးကြသည်။

ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ပရိသတ်များကကောဗျာ။

ကပ်မျိုးစုံမှ လွတ်ကင်း ချမ်းသာကြပါစေ
အားလုံးကို ချစ်ခင်စွာ
တင်မောင်မြင့်

အဖွင့်

ရော်နီဆာလဗန်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ နေစရာရယ်လို့ အတည်တကျ မရှိခဲ့ပါဘူး။
 ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဘဝမျိုးပါ။ ကလျာမလိုနီက အိမ်ကြီးရှင်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီး။
 ဂျော်ဂျီယာ တောင်တန်းဒေသရဲ့ ဧရာမ စိုက်ပျိုးရေးမျိုးဆက်။ ခေတ်အဆက်
 ဆက် အစဉ်အလာကြီးခဲ့တဲ့ မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသူ။

သို့သော် ရော်နီနှင့် ကလျာတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ
 ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ဘဝချင်း ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ နောင်အခါတွင် သံယောဇဉ်နှောင်ကြီး
 တွေ ငြိတွယ်ကြပြီး ရင်ခုန်ချင်စရာ 'ကိုယ့်ရပ်ဌာနေ' ဇာတ်လမ်းမှာ သူတို့
 နှစ်ယောက် အဓိကဇာတ်ဆောင်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတော့တယ်။

အပိုင်း (၁)

ပဏာမ

ကျွန်မက ခေတ်ဟောင်း ပုံစံကျ အမေရိကန် တောင်ပိုင်းသူစစ်စစ် ဖြစ်ချင်တာ။ ကိုယ့်အခင်းထဲမှာ ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့ ခရမ်းချဉ်ပင်ကလေးတွေနဲ့ စကားပြော နေပြီး မွေးထားတဲ့ ကြောင်ကလေးတွေကို အနွေးထည်တွေ ဝယ်ဆင်ချင်တာ။ ကျွန်မ အသက် သုံးဆယ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ ရောက်နေတဲ့ နေရာရယ်၊ ဘယ်ကို ဆက်သွားမယ် ဆိုတာရယ်ကို ပုံစံချထားပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ အရွယ်တော်တဆိတ်ဟိုင်းလာရင် လူတိုင်းနဲ့တော့ တူမယ် မထင်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းနီ ကို ရဲနေအောင်ဆိုးပြီး ကျွန်မတို့မိသားစု အကြောင်းကို ပကတိအတိုင်း လျှောက် ပြောချင် ပြောနေမှာ။ ဘေးလူတွေ ပြောချင်တာ ပြောကြပါစေပေါ့။

“သူ ပြောတာတွေ ကြားကြားနေရတာ တမျိုးကြီးပဲ၊ ငါ ပြောတာ နှင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်” ဆိုတာမျိုးတွေလေ။

သူတို့ ကျွန်မကို ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့ နားလည်အောင် ပြောဖို့မှ ကျွန်မ မရည်ရွယ်တာပဲ။ ကျွန်မက အိမ်ကပြင်မှာ ဆော့ကုလားထိုင် တလုံးပေါ် ထိုင်ပြီး အရက်မူးမူးနဲ့ နိုင်ငံရေးသတင်းတွေ လျှောက်ရေးနေတဲ့

သတင်းထောက်အိုကြီးတွေရဲ့ သတင်းတွေ၊ ရော်နီဆာလဗန် အကြောင်း တောရမ်းပယ်ဖွဲ့ လျှောက်ပြောနေတဲ့ စစ်သတင်းပတင်းတွေကို နကမ္မတီ နားထောင်တတ်နေပြီ။ ရော်နီကို နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်တုန်းက ကျွန်မ ဆယ်နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ သူက ဆယ့်ငါးနှစ်။ နောက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် လုံးလုံး သူ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ခဲ့ဘူး။

အမေက မကြာမကြာ ပြောလေ့ရှိတယ်။ “သူ အခြေအနေကောင်းနေ မှာပါ သမီးရယ်” တဲ့။ အဖေက အမေ့ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်နေတတ်တယ်။ ဒါလောက်ပဲ။ ပြီးရင် ဘာမှ ဆက်မပြောကြတော့ဘူး။ ရော်နီ ကို အိမ်ကနေ မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့ လိပ်ပြာ မသန်ကြဘူးလေ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကလည်း သူတို့ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ မမေ့ကြသေးဘူး။ ရော်နီ ကြောင့် ကျွန်မတို့မိသားစု ဘယ်တော့မှ ကျေလည်ကြမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီ အငြိုးအတေးက မသေးလှဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ဦးက သူတို့ ကျွန်မကို ဆေးရုံက ခေါ်ဆင်းလာပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မ စိတ်လျှော့လိုက်ပါတယ်။ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။

ကျွန်မမှာ ဂျိုရှ်၊ ဘရက်ဒီ၊ အီဗန်နဲ့ ဟော့ပ် ဆိုတဲ့ အစ်ကိုလေးယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ကလည်း ရော်နီ အကြောင်း စပ်လို့တောင် မပြောကြတော့ပါဘူး။ ရော်နီ ကျွန်မတို့မိသားစုထဲ ရောက်လာချိန်မှာ အကြီးနှစ်ယောက်က ကောလိပ် ရောက်နေခဲ့ကြတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်ချိန်လောက်ပဲ သူတို့ ဆုံကြတာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အတူတူ အမဲပစ် ထွက်တတ်ကြပါတယ်။ ဒရယ်ဖိုကြီး ရလာတဲ့ နေ့ဟာ သူတို့အတွက် မမေ့တဲ့နိုင် နေ့ပါပဲ။

အီဗန်က ဟော့ပ်ကို ပြောတတ်တယ်။

“တို့ ငယ်ငယ်က ရော်နီ ရလာတဲ့ ဒရယ်ကြီး မင်း မှတ်မိလား၊ နည်းတဲ့ ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးနော်” တဲ့။

ဟော့ပ်က ပြန်ပြောတယ်။

“မှတ်မိတာပေါ့၊ ဆင်လောက်ကြီး ရှိတယ်”

နှစ်ယောက်သား ဆက်ပြောနေကြတယ်။

“ဦးချိုကြီးတွေက သစ်ကိုင်းတွေ ကျနေတာပဲ”

ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ အဖေဘက်နဲ့ အမေဘက် မိသားစုစာရင်းကို ဇယားဆွဲကြည့်ရင် စာရွက်တရွက်နဲ့ ဆုံမယ် မထင်ဘူး။ တနံတလျားကြီး နေလိမ့်မယ်။ ဧရာမ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးနဲ့ တူနေမလားပဲ။ ရော်နီဆာလဗန်ဟာ ကျွန်မတို့မျိုးဆက်အတွက် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီကို ဝေဝေကျလာတဲ့ သစ်ရွက် ကလေး တရွက်ပဲ။ သနားစရာ ရွက်ကြွေကလေး တရွက်။ ရော်နီ ကို အားလုံး သတိရနေကြမှာပါ။ သတိရပုံချင်းတော့ တယောက်နဲ့ တယောက် တူကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးရဲ့ ဘဝအတွေးတွေမှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ ရော်နီ ရဲ့ ပုံရိပ်က မတူနိုင်ပဲကိုး။ တူနိုင်တာ တခုပဲ ရှိတယ်။ စိတ်မချမ်းသာခြင်းနဲ့ နောင်တရပုံချင်း ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်တွေထက်တော့ ဘယ်သူမှ ပိုမဆိုးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဂျော်ဂျီယာ တောင်တန်းဒေသတိုက်မှာ မိသားစု ဇာတ်လမ်းတွေကို ဘိုးဘွားပိုင် ကြွေပန်းကန်တွေလို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ ရော်နီတို့ရဲ့ ဘဝဟာ တကယ် နှောင်းတမြေမြေ ဇာတ်လမ်းအဖြစ် တင်ကျန် ရှင်သန်ခဲ့ပါတယ်။

ကြွေပန်းကန်ဆိုလို့ ကျွန်မအဘွားရဲ့ အမေ၊ ကျွန်မရဲ့ ဘွားဘွားကြီး ဟာ ကြွေစစ်စစ် ပန်းကန်တွေကို အဖေနဲ့ အမေ အခန်းထဲက ထပ်ခိုးပေါ်မှာ ဝှက်ထားတယ် တဲ့။ အမေက ကျွန်မရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ သုံးဖို့ မျှော်လင့်ချက် သေး သေးကလေး ထားပုံရတယ်။ သားသမီး ငါးယောက်ထဲမှာ ကျွန်မတယောက်ပဲ မိန်းကလေး ပါတာကိုး။ ပလတ်စတစ်ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေအစား ဘိုးဘွား ပိုင် ကြွေပန်းကန်တွေ ထုတ်သုံးမယ်ပေါ့။ ကျွန်မက အငယ်ဆုံး။ ဒီပန်းကန်တွေ သုံးဖြစ်မှာတဲ့လား။ မင်္ဂလာပွဲ ဆိုတာကော ဖြစ်လာမှာမို့လား။

သမီးရှင် ဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း မျှော်လင့်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ ရော်နီတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက တမျိုးတမည်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့ သူတို့ စီမံကိန်းတွေ လည်း အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် က ဘဝကို ကိုယ်ပိုင်အမြင်တွေနဲ့ လျှောက်လှမ်းကြမှာကိုး။ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ အတူတကွ ပေါင်းသင်းကြပြီဆိုရင် ပျော်စရာသုခဘုံမှာ ရင်ကွဲနာကျစရာတွေနဲ့ လည်း ကြုံမှာပဲလေ။

ကျွန်မ သူ့ကို တွဲခေါ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်မ ကို သူပဲ ကယ်တင်ခဲ့ရပါတယ်။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြီးများတောင် သူ ပျောက်

သွားတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက သူ သေလား၊ လူ့ပြည်မှာ ရှိသေးလား ကျွန်မ မသိ
 နိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြောင့် ခရီးကန္တာ အမျိုးမျိုးကို ဖြတ်သန်းပြီး ဒီဘဝ
 ရောက်လာရတာ။ တကယ်လို့များ သူ ပြန်မပေါ်လာခဲ့ရင်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို
 စောင့်မှာပါ။ သက်ဆုံးတိုင် စောင့်မှာပါ။

ဘဝကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ရင် မြင်ရသမျှဟာ ဝေဒနာ အပိုင်း
 အစတွေချည်းပါပဲ။

(တစ်)

ကျွန်မအကြောင်းကို စလုံးရေ စရရင် သူတော်စင် စိန့်ပက်ထရစ်ရဲ့ ဝါဝင်ပွဲမှာ ဝင်ကရတဲ့ ညက စရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီညမှာပဲ ရော်နီဆာလဗန်က ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကို ကာလ်တန်ရဲ့ လည်မျိုကို သံချေးတက်နေတဲ့ သူ့ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးမယ်တကဲကဲ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ကတော့ ဘီတဲလ် ဂိတအဖွဲ့ ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားတဲ့ နှစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီနှစ်က ကင့်ပြည်နယ်မှာ ရဲက ကျောင်းသားလေးဦးကို ပစ်သတ်တဲ့ နှစ်ပါ။ ဗီယက်နမ် ရောက်နေတဲ့ ဂျိုရှ်က ဘရက်ဒီဆီကို စာပြန်ရေးလာတဲ့ အချိန်ပါ။ အဲဒီတုန်းက ဘရက်ဒီဟာ ဒွန်ဒါရီ အထက်တန်းကျောင်းမှာ ဆယ်တန်း ရောက်နေပြီ။ စာထဲမှာ ဂျိုရှ်က ညီလုပ်သူ ဘရက်ဒီကို ဆုံးမစကား ဆိုတယ်။

“စစ်ထဲ ဝင်ဖို့တော့ မင်း လုံးဝ စိတ်မကူးနဲ့နော်။ မျိုးချစ်တို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေကို နားမယောင်နဲ့။ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။”

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ငါးနှစ်သမီးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အမယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အကုန်သိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဖြစ်ပေမဲ့

လေးနက်တယ်။ ကျွန်မတို့က အမေရိကန်တောင်ပိုင်းမှာ ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာ တဲ့ မြေပိုင်ရှင်မျိုးဆက်လေ။ မျိုးရိုးအကြောင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ရာဇဝင် ချီရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့က အိုင်ယာလန်မျိုးဆက်ပါ။ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တရာသုံးဆယ်လောက်ကတည်းက ဂျော်ဂျီယာကို ရောက်လာပြီး အခြေချခဲ့ကြ တာ။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ကျွန်မတို့ရဲ့ မျိုးရိုးဟာ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ့ပြီး တောင်ယာလုပ်ရင်း ချမ်းသာလာခဲ့တာပါ။ ဒီဘက်ခေတ်ရောက်တော့ ကျွန်မဟာ ဝိုင်းပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ထားခံရတဲ့ တမျိုးလုံးရဲ့ အချစ်တော်လေးပေါ့။

အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်တွေ ပါဝင်တဲ့ သူတော်စင် စိန့်ပက်ထရစ်နေ့ ကို မြို့ရဲ့အရှေ့ပိုင်း ပန်းခြံဟောင်းကြီးထဲမှာ ကျင်းပတယ်။ လူငယ်အစည်းအရုံး က မုန့်မျိုးစုံ ရောင်းတယ်။ ယမကာဆိုင်ကိုတော့ ပန်းခြံထောင့်က သစ်သားနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ စင်မြင့်နားမှာ ခေါက်စားပွဲ၊ ခေါက်ကုလားထိုင်တွေနဲ့ ဖွင့်ထား တယ်။ တောင်ပေါ်လူငယ် တေးဂီတအဖွဲ့က ကြိုးတပ်တူရိယာတွေနဲ့ တီးခတ် ဖျော်ဖြေပြီး ကျွန်မရဲ့အဒေါ် ဂလိုရီယာရဲ့ ကျောင်းက ကျောင်းသူကလေးတွေက ရောင်စုံအဝတ်အစား အမျိုးမျိုး ဆင်မြန်းလို့ ကကြတယ်။

အမေက ကျွန်မ ကတာကို ဒုက္ခခံပြီး ဓာတ်ပုံ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ပေးရှာ တယ်။ ကျွန်မက ကတဲ့နေရာမှာ ချာတူးအလံဆုံးပါ။ ဘယ်တော့မှ ခြေလှမ်း မမှန်ဘူး။ တယောက်ယောက်က ကျွန်မအမှားကို ပြင်ပေးရင်လည်း အလကား သူများကို ဆရာ လာလုပ်နေတယ် ဆိုပြီး ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလိုက်နာဘူး။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ လူပြန်ဆန်ဆန် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်မကို အမေက ဓာတ်ပုံ တွင်တွင်ရိုက်နေတယ်။ ဖွာလန်ကြံ့နေတဲ့ ဆံပင်တွေကို အစိမ်း ရောင် ဖဲကြိုးနဲ့ ကုပ်ပေါ်မှာ ချည်လို့။

ရုပ်ပြကာတွန်းထဲက စိတ်ညစ်နေတဲ့ အိုင်ယာလန်သူလေး တယောက် နဲ့ တူနေမှာပေါ့။

ကျွန်မတို့ တတန်းလုံး အိုင်ယာလန် ကကြိုးတီးလုံး ဓာတ်ပြား ဖွင့်ပြီး ရိုးရာအကကို ကတဲ့ အခန်းလည်း ပါရဲ့။ ဇာတ်စင်ထောင့်မှာ ရပ်နေတဲ့ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတယောက်ကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပေါ်က အနက်ရောင် ဆံပင်တွေကလည်း မသတိချင်စရာ။ သူက ရော်နီဆာလဗန်ပါ။ မြို့ငယ်ငယ်ကလေးမှာ လူမှုရေး အဆင့်အတန်း ခွဲခြားထားသေးတယ်။ ကျွန်မတို့က လှေကားထောင်လိုက်ရှင်

mgyoe.com

ဟိုး ထိပ်ဆုံးမှာပေါ့။ ရော်နီတို့ သားအဖကတော့ အောက်ဆုံးအထစ်တောင် မဟုတ်ဘူး။ ရေတွင်းလို နက်တဲ့အထဲက ဟိုးအောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

သူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ ကြည့်နေပုံက ကျွန်မ မတော်တရော်တွေ လျှောက်လုပ်နေတာကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ပုံမျိုး။ ကျွန်မက အစ်မဝမ်းကွဲ ဝိုင်အိုလက်ရဲ့ ခြေထောက်ကို နှစ်ခါ တက်နင်းပြီးပြီ။ နောက် ဝမ်းကွဲအစ်မ တယောက်ဖြစ်တဲ့ ရဘက်ကာလည်း ကျွန်မရဲ့ တံတောင်ဆစ်စာ မိပြီးပြီ။ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကပွဲမှာ ကျွန်မကို ဝေးဝေးရှောင်ကြတော့ ပွဲက ဘယ်မှာ ကြည့်ကောင်းတော့မှာလဲ။

ရော်နီကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေမိတော့ ကျွန်မ ခြေလှမ်း တွေ ဘယ်မှန်နိုင်တော့မှာလဲ။ ဟိုး မြို့စွန်က သံပုံချိုင့်လို့ခေါ်တဲ့ ကားသင်္ချိုင်းမှာ နေတဲ့ အရက်သမား ရော်နီကြီးရဲ့သား ရော်နီကလေးကို ခုမှ ကျွန်မ နီးနီးကပ် ကပ် မြင်ဖူးတာပါ။ ကျွန်မတို့ ယာတောအိမ်ကြီးနဲ့ နှစ်မိုင်လောက်သာ ဝေးတဲ့ သူတို့ရဲ့ သံပုံချိုင့် နေရာနဲ့ ကျွန်မတို့ လုံးဝ အဆက်အစပ် မရှိပါဘူး။

ရော်နီဆာလဗန်ကို လူတိုင်း သိပါတယ်။ သူဟာ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးကချေ ကောင်လေးပါ။ သူ့ကိုယ်က မကောင်းတဲ့ အနဲ့တွေ ထွက်နေ လောက်အောင် ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ကောင်လေးပါ။ ဒါကြောင့် လူအုပ်ကြီးထဲ မှာ သူ့အနား ကပ်သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ သူ့ကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့် နေမိတာလား မသိပါဘူး။

ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကာလ်တန်က ရော်နီနဲ့ ဂျေစီတို့ကြားမှာ ရပ်နေ တယ်။ ရော်နီ အနဲ့ဆိုးကို သည်းညည်းခံနိုင်ကြလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကာလ်တန် မလိုနီနဲ့ အပေါင်းအသင်း တသိုက်က ရော်နီအနဲ့ကို ဂရုပြုမိကြပုံ မရဘူး။ ကာလ်တန် က အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်။ ကျွန်မတို့လို အထက်တန်းလွှာထဲကပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိသလောက်တော့ သူဟာ အကျင့်မကောင်းဘူး။

ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်ပြနေတယ်။ သူ ကြည့်ရတာ ဂနာမငြိမ် သလိုပဲ။ ဘေးဘီကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့။ အန်ကယ်ဒွန်းက လူငယ်တွေရဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို ကြီးကြပ်ပေးနေတယ်။ သူ့နဲ့ဘေးမှာ အန်တီရွန်ဒါ။ သူတို့ နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ ဆိုင်ကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ အန်ကယ် ဒွန်းက ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ရှူးဖိနပ်ဘူးခွဲထဲ လှမ်းလှမ်းထည့်နေတယ်။

လူကြီးတွေ စကားကောင်းနေကြတုန်း ကာလတန်က ပိုက်ဆံတွေကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းနှိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တာ ကျွန်မ သေချာမြင် လိုက်တယ်။

ကျွန်မ အံ့ဩလွန်းလို့ မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူ့ ဦးလေး အရင်းခေါက်ခေါက်ဆီက ပိုက်ဆံကို ခိုးသတဲ့။ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုတွေက တော့ ဒီလိုဟာမျိုး ဝေရာမဏိပါပဲ။ သော့မခတ်ဘဲ အမြဲဖွင့်ထားတဲ့ အဖေ့ပိုက်ဆံ ကို ဘယ်တော့မှ ယူမသုံးဘူး။ ခိုးဖို့ ဝေးစွ။

အန်ကယ်ဒွိန်းက ဖိနပ်ဘူးထဲကို နောက်တခါ ပိုက်ဆံသွားအထည့်မှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။ ဖိနပ်ဘူးရဲ့ ဘေးတွေကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အနားမှာရှိတဲ့ ကာလတန်ကို တခုခု လှမ်းပြောတာ ကျွန်မ တွေ့လိုက်တယ်။ ကာလတန်က နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နဲ့ ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်းနေပြီး ရော်နီ ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဖြစ်စဉ် အကုန်လုံးကို အတိုင်းသား မြင်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပါလား။ နဂိုကမှ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ ပိုပြီး ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်ကုန် တော့ လူတွေ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ရှက်လိုက်တာ။ မျက်နှာကို ထူပူသွားတာပဲ။ အဖေက ဝင်လာပြီး ကျွန်မကို ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ကဖို့ ခြေဟန် လက်ဟန်နဲ့ လှမ်းပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရတော့ပါဘူး။ စင်အောက်က မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မ အရမ်း ဒေါပွနေပြီ။

အန်ကယ်ဒွိန်းက ဒေါသတကြီးနဲ့ စားပွဲကို ပတ်လျှောက်သွားပြီး ရော်နီ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ဒေါကြီးမောကြီး အော်ပြောနေပေမဲ့ ဘာ တွေ ပြောနေလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ မကြားရဘူး။ ရော်နီ ဒေါသထွက်သွားတာလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။

ရော်နီက ကာလတန်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိတမှိတ်အတွင်း ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ကာလတန် လဲကျသွားတော့ ဘေးက လူတွေ ဝိုင်းအော်တဲ့ အသံ ထွက်လာတယ်။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နဲ့ ကနေတဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံး ကြက်သေ သေသွားကြတယ်။ ကျွန်မ ဇာတ်စင်ပေါ်ကနေ လှေကားထစ်တွေကို ကျော်ခွ ဆင်းသွားပြီး လူအုပ်ထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်။

အန်ကယ်ဒွိန်းက ကာလတန်ပေါ် ခွစီးထားတဲ့ ရော်နီ ကို ဆွဲဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာလတန် အင်္ကျီကော်လာကို တအားဆုပ်ထားတဲ့

mgyoe.com

ရော်နီကို ရုတ်တရက် ဆွဲခွာလို့မရ ဖြစ်နေတယ်။ ရော်နီလက်တဖက်က သံချေးတက်နေတဲ့ သူ့ဓားမြှောင်နဲ့ ကာလ်တန်ရဲ့ လည်မျိုကို ထိုးဖို့ ချိန်ထားရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း... လူလိမ်။ ဘာပိုက်ဆံမှ ငါ မယူဘူး”

သည်တော့မှ အဖေက စပြီး လှုပ်ရှားတော့တယ်။ ရော်နီ ကျောက်ဒူးတဖက်နဲ့ ပြေးဆောင့်တိုက်လိုက်ပြီး ရော်နီလက်ထဲက ဓားမြှောင်ကို လှယူလိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်တယ်။

အန်ကယ်ဒွိန်းက ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အော်မေးတယ်။

“ဘယ်မလဲ ပိုက်ဆံ”

“ကျွန်တော် မယူဘူးဗျ”

ရော်နီက တောင်ပိုင်းလေသံ ဝဲဝဲနဲ့ ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပြောတယ်။ လုံးရင်းထွေးရင်း သူ့ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း နဲ့သွားပြီ။ ကာလ်တန်က အော်ပြောတယ်။

“ယူတယ်။ မင်း ပိုက်ဆံအိတ် ယူတာ ငါ မြင်တယ် ဟေ့ကောင်။ မင်း သူခိုးပဲ။ ဖအေတူကောင်...”

အဖေက ဝင်ပြောတယ်။

“ဟေ့... ရော်နီ၊ ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးလိုက်”

“ကျွန်တော်မှ မယူတာပဲဗျ”

ကျွန်မ သူတို့အနား တိုးသွားတယ်။ လုံးဝ အကာအကွယ်မဲ့နေတဲ့ ရော်နီရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။

သူ သူခိုး မဟုတ်ဘူး။

ကာလ်တန်ကို မထိနဲ့၊ မလိုနီ တမျိုးလုံး ရှိတယ်။

ကျွန်မ နားထဲ အသံတွေ ဆူညံနေတယ်။

ကဲ... ဘယ်လောက် မတရားလိုက်သလဲ။

ကျွန်မ အသံကုန် အော်ပြောလိုက်တယ်။

“သူ မယူဘူး။ ပိုက်ဆံခိုးတာ ကာလ်တန်။ ကျွန်မ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တယ် ဖေဖေ”

ကျွန်မကို အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ရော်နီကတော့ ကျွန်မကို မယုံကြည်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တအံ့တဩ ကြည့်နေတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့မျက်လုံး မီးဝင်းဝင်းတောက်လာပုံက ကျွန်မ တကိုယ်လုံး လောင်ကျွမ်းသွားတော့ မလိုပဲ။

ကာလ်တန် မျက်နှာတခုလုံး ရဲတက်လာတယ်။ အန်ကယ်ဒွိန်းက သူ့အိတ်ထဲကို လက်တဖက်နဲ့ ဆတ်ခနဲ နှိုက်လိုက်တော့ ဒေါ်လာ ငွေစက္ကူတွေ ပါလာတယ်။

အားလုံး ရှင်းသွားပြီ။ အန်ကယ်ဒွိန်းက ကာလ်တန်ကို တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး အန်ကယ်ယူဂျင်းနဲ့ အန်တီအားနက်ကို ရှာဖွေ လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်သွားတယ်။ ကာလ်တန် အဖေနဲ့ အမေလေ။ အဖေက ရော်နီ ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး “သွား၊ မင်း ဒီနေရာက ထွက်သွား” ဆိုပြီး မောင်းထုတ်တယ်။

အန်ကယ်ပီတီက ကျွန်မ နောက်ကနေ အဖေကို လှမ်းအော်တယ်။

“သူ့ဓားမြှောင် ယူထားလိုက်လေ ဟိုလ်(တ်)”

အဖေက ဒေါသ မပြေသေးတဲ့ အသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“သူ့ ဓားမြှောင်က ချေး လှီးလို့တောင် သွေးမထွက်ပါဘူးကွာ၊ ထားလိုက်ပါ ပီတီ။ ကဲ... အားလုံး သွားကြ၊ သွားကြ”

ရော်နီက ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မီးတောက်တော့မလိုပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျေးဇူးတင်နေပုံတွေ၊ သံသယတွေ ရောထွေးနေသလိုပဲ။ ကျွန်မလည်း မျက်နှာတွေ ပူထူသွားတာပေါ့။ အဖေက သူ့ အင်္ကျီကော်လာကို ဆွဲပြီး ခေါ်ထုတ်သွားတယ်။ ကျွန်မက အမေ ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို ပါသွားရတာပေါ့။ ပြီးတော့ အမေက ဆူတော့တာပဲ။

“ဒီမယ် ကလျာမလိုနီ၊ ညည်း မလွန်လွန်းဘူးလား ဟင်”

ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတာနဲ့ ကျွန်မ အမေကို ကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။ ဟော့ပဲနဲ့ အီဗန်ကလည်း ကျွန်မကို ခိုးကြည့်နေကြတယ်။ ဝိုင်းအိုလက်နဲ့ ရဘက်ကာတို့ နှစ်ယောက်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်နေကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မလိုနီမျိုးတွေ ဝိုင်းအုံလာပြီး ကြည့်နေကြပါလေရော။

နောက်ဆုံးမှာ အားလုံး ကြားအောင် ကျွန်မ အော်ပြောလိုက်တယ်။

“ကာလ်တန်က လူလိမ်၊ သူခိုး”

ပြီးတော့ ကျွန်မ သေသေချာချာ ရှင်းပြလိုက်တယ်။
သည်တော့မှ အမေက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောတယ်။
“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအတိုင်းဆိုရင် သမီး မှန်တယ်။ အမေ့သမီး တော်တယ်။

အမေ ဂုဏ်ယူတယ်”

ရဘက်ကာ အသံထွက်လာတယ်။
“နင် ရော်နီဆာလဗန်ကို မကြောက်ဘူးလား ကလျာ”
“ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊ ငါ ကနေတုန်း သူ ကြည့်နေတာ အကောင်း
ပဲ”

အိဗန်က ဝင်ထောက်တယ်။
“နင်က တမျိုးပဲနော်၊ ကလျာ”
ဟော့ပ်က ထောက်ခံတယ်။
“ကလျာက ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်ပါ ဟာ” တဲ့။

အဲဒီတုန်းက စပြီး ရော်နီ အကြောင်း သိခဲ့တာ။ သူဟာ တခြား
ကလေးကချေ ကောင်လေးတွေနဲ့ မတူဘူး။ သူ့မှာ အစွယ် ရှိတယ်။ မဟုတ်မခံ
ဆတ်ဆတ်ကြုံ။ ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ အစား မဟုတ်ဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
တကိုယ်တော် လင်းယုန်။

အဲဒီညက စပြီး သူ့ကို ကျွန်မ သဘောကျခဲ့တာပါ။

***

ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်ထဲမှာ ဒွန်ဒါရီ ဆိုတဲ့ တောင်ခြေမြို့ကလေး ရှိတယ်ဆိုတာ
ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သိတဲ့လူ သိပ်ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့ စတောရှင်ဝက်ဝန်
ကားအိုကြီးထဲမှာ အဖေနဲ့ အမေ သိမ်းထားတဲ့ ဆီအကွက်တွေနဲ့ ဂျော်ဂျီယာ
မြေပုံအစုတ်ကြီးထဲ ဒွန်ဒါရီကို ရှာရင် တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစက်အပြောက်
ကလေး တခုအဖြစ်ပဲ ပါတာကိုး။ ကျွန်မတို့အရပ်ဟာ ဂိန်းစိမ်းလ်နဲ့ ဘယ်ဘက်
တလက်မအကွာလောက်မှာ ရှိပြီး အတ္တလန္တာရဲ့ အပေါ် တလက်မခွဲလောက်မှာ
ရှိပါတယ်။ အင်မတန် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့ နေရာကလေးပါ။ ရုံးကြီးရှေ့
ပန်းခြံနဲ့ လမ်းတိုင်းမှာ သစ်ပင်တန်းတွေနဲ့ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတွေက အခု
အညား။ စိမ်းလန်း ညိုဆိုင်းနေတဲ့ တောင်ကြားတလျှောက်မှာ ရှုမဆုံးတော့တဲ့

ယာမြေတွေ၊ စိုက်ခင်းတွေ။ တောင်တန်းတလျှောက်မှာ ဘုရားကျောင်းလို စုလစ်မွမ်းချွန်တောင်ထိပ်တွေ၊ တောင်ချွန်းတွေနဲ့။ မြို့ကလေးကို အကာအကွယ် ပေးနေကြသလိုပဲ။ ငြိမ်းချမ်းလှပါတယ်။

အမေဟာ ဒလေနီ မျိုးဆက်သွေးပါ။ ဒါပေမဲ့ မလိုနီမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင် ကျပါတယ်။ ဒွန်ဒါရီမှာ သမ္ဘာအရင့်ဆုံး မျိုးဆက်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်ခြင်းပါပဲ။ ဒီအတွက် အမေ ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။ မေမေရဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဘွားဘွား ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဂလင်နဲ့ ဖီယိုနာဒလေနီဟာ ၁၈၃၈ ခုနှစ်မှာ အိုင်ယာလန်ကနေ အမေရိကန်ကို ရောက်လာပြီး အခြေစိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ပိုင်းမှာပဲ မလိုနီ မိသားစုလည်း ရောက်လာကြတာပါ။ သူတို့က ခေတ်ပညာတတ်တွေ။ ဒပ်ဗလင် က ကုန်သည်ပွဲစား လူတန်းစားတွေ။ ဒလေနီမျိုးတွေက ပညာမတတ်ကြဘူး။ အိုင်ယာလန်မှာတုန်းက ဓားမဦးချ ယာသမားဘဝနဲ့ အသက်မွေးခဲ့ကြသူတွေ တဲ့။ မျိုးဆက်နှစ်ခု အခြားနားဆုံးကတော့ ဘာသာရေးပဲ။ အမေမျိုး ဒလေနီတွေ က ပရိတ်တက်စတင့်တွေ။ အဖေဘက်က မလိုနီ ဘိုးဘွားတွေက ကက်သလစ်တွေ။

ဒါပေမဲ့ မျိုးဆက်နှစ်ခု သွေးနှောသွားပြီး နောက်ပိုင်းမှ မက်သဒစ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာ တဲ့။ အဖေတို့၊ အမေတို့ ခေတ်အထိ နှစ်ပေါင်းရာချီပြီး ကြာမြင့် ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ဧရာမအိမ်ကြီးဟာ ဘိုးဘိုးကြီး ဟောင်းဝဒ်မလိုနီ လက်ထက်တုန်းက သစ်လုံးအိမ်ကလေး တဲ့။ အဲဒီ သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှာပဲ ကျွန်မအဘိုး ဂျိုးဇက်မလိုနီနဲ့ ညီအစ်ကို ငါးယောက် မွေးဖွားခဲ့တယ်။ နောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယာတောအိမ်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ အဖေတို့ ညီအစ်ကို ငါးယောက်နဲ့ ညီမတွေကို မွေးဖွားခဲ့တာပါ။

မျိုးဆက်အဆင့်ဆင့် ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ စုဘူးကြီးနဲ့ တူနေမလားပဲ။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေကို မွေးတဲ့ အချိန်ကျတော့ အဆောင် ဆောင် အခန်းခန်းနဲ့ ဧရာမအိမ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အားလုံး အိပ်ခန်း ဆယ်ခန်း ရှိတယ်။ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းက လေးခန်း။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်က သုံးခု။ နှစ်ထပ် ဆင်ဝင်ဆောင်က အိမ်ရှေ့ရော၊ အိမ်နောက်မှာပါ ပါတယ်။ နေရာကတော့ အက်စတာတိုး တောင်ကြားဒေသရဲ့ အလယ်လောက်မှာ ရှိပါတယ်။ ဟိုးအဝေး မှာ တောင်တန်းကြီးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းလို့။ ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ်ပိုင်မြို့နယ် ကလေး တည်ထောင်ပြီး စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေး လုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်တခုပါ။

ကျွန်မတို့ခေတ် ရောက်တော့ အမေက အိမ်မှုရေးရာကို ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲရပါတယ်။ အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်းဟာ လူရိပ်ပေါ်အောင် ပြောင်လက် နေပါတယ်။ အိပ်ခန်းတိုင်းရဲ့ ပန်းအိုးတွေမှာ ပန်းမျိုးစုံ အမြဲ ဝေနေတယ်။ စားချိန် သောက်ချိန်ကို အမေက တိတိကျကျ သတ်မှတ်ထားတယ်။ အဝတ်တွေ မီးပူ တိုက်တာ၊ ချုပ်လုပ် ပြင်ဆင်တာလည်း အမေ တာဝန်ပဲ။ အိမ်သားအားလုံးရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆရာဝန်ပြဖို့ကိစ္စ၊ ကလေးတွေ ကျောင်းစာကိစ္စ အားလုံး လည်း အမေတာဝန်ပဲ။ ယာမြေလုပ်ငန်းကို အဖေ ကြီးကြပ်သလို အိမ်ကြီးရဲ့ အမှုကိစ္စ အဝဝကို အမေက လုံးဝ တာဝန်ယူတယ်။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ဗြိတိသျှလူမျိုးစစ်စစ် ဘွားဘွား ဒလေနီနဲ့ ဘွားဘွားကြီး မလိုနီတို့ အိမ်မှာ အတူနေကြတယ်။ ဘွားဘွားတွေဆီက မာနနဲ့ ခေါင်းမာတဲ့ အကျင့်တွေ ကျွန်မ ရခဲ့တယ်။ အမေက ပြောတတ်တယ်။ သူ့ဘက် က အဘွားတွေ၊ အဖေဘက်က အဘွားတွေနဲ့ အတူတူနေဖူးရင် သူတော်စင်တမျှ ဖြူစင်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ရူးသွားလိမ့်မယ် တဲ့။

ဘွားဘွားကြီး မလိုနီဟာ ၈၈ နှစ် အရွယ်ထိ သွက်လက်ဖျတ်လတ် တုန်းပဲ။ ဘွားဘွား ဒလေနီကတော့ အင်္ဂလိပ်လေသံစစ်စစ်နဲ့ စကားပြောတတ် တယ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေကိုလည်း အဲဒီအတိုင်း ပြောဖို့ မကြာခဏ ကြိမ် တို့တယ်။ သူကတော့ ၇၀ အရွယ်မှာ ယူကလစ်ပင်လို ပိန်ပိန်နွဲ့နွဲ့နဲ့။ အဘွား အယ်လီဘောက်ဒလေနီဟာ ဆံပင်ကို သစ်ကြားသီးရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆိုးတတ်ပြီး ကျစ်ဆံမြီးကို ခေါင်းပေါ်မှာ ခွေထားတတ်တယ်။ ဆံထိုးတွေ၊ ဆံညှပ်တွေ ပတ်ပတ်လည် ထိုးလို့ပေါ့။ အဝတ်အစားကို ပွပွရောင်းရောင်း ဝတ်လေ့ မရှိ ဘူး။ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ပြီး လှုပ်ရှားမှု သွက်လက်တယ်။ သူ ခိုင်းလို့ နှေးနှေး ကွေးကွေး လုပ်နေရင် လက်ထဲက ငန်းရုပ်လက်ကိုင် မဟော်ဂနီ လမ်းလျှောက် တုတ်နဲ့ လှမ်းထိုးတတ်တယ်။

အဘိုး ပက်ထရစ်ဒလေနီနဲ့ ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက လန်ဒန်မှာ တွေ့ကြတော့ အဘွားက ၁၇ နှစ်သမီး တဲ့။ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပြောပြတတ်တယ်။ အဘိုးက သိပ်ချောတဲ့ အမေရိကန် ခြေလျင်တပ်သား တဲ့။ အဘွားကို လူပျိုလှည့် ရင်း သူတို့ဇာတိချက်ကြွေ အမေရိကန်တောင်ပိုင်း အကြောင်းတွေကို တသသ ပြန်ပြောပြတတ်တယ် တဲ့။ နောက်ဆုံးမှာ အဘိုးကို ကြွေပြီး လက်ထပ်လိုက်ရုံ မကဘူး အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်၊ အမေရိကန်တောင်ပိုင်းအထိ

ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာခဲ့တယ်။ ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်ခင်က တော
ခေါင်ခေါင် တောင်ပိုင်းရဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို မြင်ယောင်လို့ပေါ့။

ရောက်လာတော့ အဘိုး ပက်ထရစ်ကို အဘွား စိတ်ပျက်သွားတယ်
တဲ့။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့ တကယ့် မြင်ကွင်းတွေက တခြားစီ ဖြစ်နေလို့ပါ တဲ့။ ဝိတိုရိယ
ခေတ် ပုံစံ အဘိုးမိဘတွေရဲ့ ယာတောအိမ်ကြီးက တောင်ပေါ်မြို့ကလေးမှာ
အိမ်အဝင် မြေနီလမ်းနဲ့ ပန်းခြံနဲ့ အခုအညား။

အဘိုးနဲ့ အဘွားဟာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သားသမီးတွေ ပွားစီးပြီး
ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ မျိုးဆက်တာဝန်တွေ ကျေခဲ့ကြပါတယ်။ အဘွား အယ်လီဘောက်
ဟာ သားလေးယောက်နဲ့ သမီးလေးယောက် မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့တယ်လေ။ မြို့ခံ
အမျိုးသမီးများက တပြည်သူ အဘွားကို ချစ်ကြတယ်။ အဘွားရဲ့ ဖက်ရှင်ကျကျ
အဝတ်အစားတွေကို သဘောကျကြတယ်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာတဲ့ ပုံစံကျ အင်္ဂလိပ်
အမျိုးသမီးတယောက်ရဲ့ စံကို အတုယူကြတယ်။ အဘိုး ပက်ထရစ်တယောက်
ဒွန်ဒါရီဘဏ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာတော့ အဘွားဟာ ရေမြင့်ကြာတင့် ဖြစ်လာပြန်
တယ်။

ကျွန်မ လေးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ အဘိုးပက်ထရစ် လေခဏခဏဖြတ်
ပြီး ကိုယ်တခြမ်းသေသွားရှာတယ်။ သည်တော့မှ ကျွန်မတို့အိမ်ကို သူတို့
ပြောင်း လာကြတယ်။ အဘိုးကို အဘွား ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုတာ ကျွန်မ အနီးကပ်
တွေ့နေရတယ်။ နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မလိုက်အောင် အဘွား
အပင်ပန်းခံနိုင်တယ်။ အဘိုး ဆုံးသွားတော့ ဘွားဘွားကြီး မလိုနီကို ဘွားဘွား
အဲလစ်ဘောက် ဆက်ပြီး ပြုစုတယ်။ ဘွားဘွားကြီးရဲ့ အခန်းက ခန်းမကြီးရဲ့
တဖက်မှာပါ။

ဘွားဘွားကြီးရဲ့ နာမည်က အဲလစ် တဲ့။ သူ့ယောက်ျား ကျွန်မတို့
ဘိုးဘိုးကြီးက ဟောင်းဝဒ်မလိုနီ။ ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်မ မမွေးခင် အနှစ်နှစ်ဆယ်
လောက်ကတည်းက နှလုံးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ် တဲ့။ အဲဒီမှာတင်
ဘွားဘွားကြီးက စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ခြံလုပ်ငန်း စီမံခန့်ခွဲရေးကို သူတို့သား၊ ကျွန်မရဲ့
အဘိုး ဂျိုးဇက်ကို လွှဲလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားကြီးက ဘိုးဘိုး ဂျိုးဇက်ကို
စီမံခန့်ခွဲရေးပိုင်းမှာ ကူနိုင်သေးတယ်။ ဘိုးဘိုး အနားယူတော့မှ ကျွန်မတို့အဖေ
လက်ထဲကို လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ရောက်လာတာ။ အဲဒီအချိန်အထိ ဘွားဘွား
ကြီးက အဖေ့ကို အကူအညီပေးနိုင်တုန်းပါ တဲ့။

mgjoe.com

ဘွားဘွားကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်ဖြူကောက်ကောက်ကွေးကွေး ကလေးတွေ နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ မျက်နှာမှာတော့ ဇရာရဲ့ အရေး အကြောင်းတွေနဲ့ ရှုံ့တွနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဝတ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သေသေ သပ်သပ် ဝတ်တုန်း။ အရပ်က ခြောက်ပန်းပါးပါး။ ဒေါက်ဖိနပ် စီးဆဲ။ ကိုယ် အလေးချိန်က ပေါင်နှစ်ရာ။

ဘွားဘွားကြီးနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး ဟောင်းဝဒ်က အမျိုးသမီး အဖွဲ့အစည်း တခုမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတပွဲမှာ တွေ့ကြတာ။ အဲဒီအဖွဲ့ရဲ့ ကျောင်းမှာ ဘွားဘွား ကြီးက ကျောင်းဆရာမ။ နှစ်ယောက် တွေ့ပြီး တလအကြာမှာ သူတို့ လက်ထပ် လိုက်ပြီး ဒွန်ဒါရီကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။ ဒွန်ဒါရီ ရောက်တာနဲ့ ကလေးတွေ ဗုံစီပတ်စီ မွေးတော့တာပဲ။ ဘွားဘွားကြီးက အိမ်မှာနေရင် အပေါ်အောက် တဆက်တည်း အိမ်ရှင်မအဝတ်နဲ့ နေပြီး အဲဒီခေတ်က အမျိုးသမီးအခွင့်အရေး တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ လိုက်ပါချီတက်တယ်။ ဝါရှင်တန်မှာ အမျိုးသမီးတိုင်း မဲပေးပိုင် ခွင့် တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေချိန်ပေါ့။

ဘွားဘွား အဲလစ်ဘောက်က ဘိုးဘိုး ပက်ထရစ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး အင်္ဂလန်ကနေ အမေရိကန်တောင်ပိုင်း မြို့ကလေးကို ရောက်လာပြီးတာနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ နေရာကို ယူလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဒွန်ဒါရီ အမျိုးသမီးများရဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တာနဲ့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ခိုးပြေးတယ်။ အဲဒီခေတ်မှာ မကြားဝံ့ မနာသာ သတင်းမျိုးပေါ့။ အဲလစ်ဘောက်ဒလေနီရဲ့ သမီးချော မေရီဘက်သ် ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ သတင်း ဟာ ဒွန်ဒါရီမြို့ကလေးမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်းပေါ့။ အမေက အမျိုးသမီး မက်သဒစ်ကောလိပ်မှာ ဝင်ခွင့်ရထားပြီးသား တဲ့။ ပြီးတော့ အဲလစ်မလိုနီရဲ့ အချစ်ဆုံးမြေး ဖေဖေဟိုလ်(တ်)က မလိုနီ ယာတောလုပ်ငန်းခွဲ တခုဖြစ်တဲ့ ကြက်ခြံမှာ အလုပ်လုပ်သတဲ့။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တဖွတ်ဖွတ်နဲ့ တဲ့။ အဲလစ် ဘောက်ဒလေနီက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သူ့မြေးကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင် ပေါင်းသင်းပါတယ် ဆိုပြီး ဖမ်းမယ် ဆီးမယ် တကဲကဲ လုပ်သေးတယ်။ အဲလစ် မလိုနီကလည်း လက်မထပ်ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ဂျိုရှ် ရောက်နေပြီ။ ဒီလိုနဲ့... အဲဒီလို ဖြစ်သွား

တာ တဲ့။ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ ဒလေနီမျိုးနဲ့ မလိုနီမျိုး ပေါင်းကူးတံတား ဆောက်ဖြစ်သွားတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွား အဲလစ်ဘောက်နဲ့ ဘွားဘွားကြီး အဲလစ်က ခပ်တည် တည်ပဲ။ တအိမ်တည်းမှာ အတူနေကြတော့ ကျွန်မတို့ အနေရ ကျပ်တာပေါ့။

ဘွားဘွားကြီး အဲလစ်ရဲ့သား ဂျိုးဇက်နဲ့ သူ့ မဟေသီ ဒေါ်တီတို့အိမ် က ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးနဲ့ နှစ်မိနစ် လျှောက်ရင် ရောက်တယ်။ ဒေါ်တီမလိုနီက ခြောက်ဆယ်အတွင်း ဝင်လာတဲ့တိုင် နုပျိုတုန်းပဲ။ ဆံပင်နီနီနဲ့ အားကောင်း မောင်းသန် ပုံစံမျိုး။ သိပ်ထက်တယ်။ အဖေက ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင် ဆိုတော့ ငွေကြေးသဘော နားလည်တယ်။ စတော့ဈေးကွက်နဲ့ စာရင်းအင်း ကျွမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် စိုက်ပျိုး မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကြီးတခုလုံးရဲ့ စာရင်းအင်းကို သူပဲ တာဝန်ယူထားတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အချစ်ဆုံးနဲ့ ကျွန်မ အားအကိုးဆုံးက ဘိုးဘိုးဂျိုးဇက်ပါ။ အဘိုးက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သန်တုန်း မြန်တုန်း။ ခေါင်းတခုလုံး ပြောင်နေပြီ။ နားသယ်စပ်နဲ့ နောက်စေ့ အောက်ပတ်လည်မှာ ဆံပင်ဖြူတွေ ဝိုက်ပြီး ကျန်နေတယ်။ အဘိုးက ရာသီဥတု နဲ့ နက္ခတ်ကို ကြည့်ပြီး စိုက်တယ် ပျိုးတယ်။ သူ့ ပြောင်းခင်းဟာ လူ့ လက်ခုပ် တဖောင် ကျော်တယ်။

အဘိုးက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ တောက်လျှောက် ပါခဲ့တယ်။ ဂျပန်တွေ လက်နက်ချလို့ စစ်ကြီးပြီးသွားမှ ပြန်လာတာ။ သူ ပြန်လာတော့ သူ့မြေတွေက ပေါင်းမြက်တောကြီး ဖြစ်နေပြီး လုံးဝ ရိုင်းကုန်တယ်။ အဲဒီမှာ အဘိုးနဲ့ အဘွား ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် မွဲပြာကျသွားတယ်။ ကလေး ခုနစ်ယောက်က ရွယ်တူတွေလိုပဲ။ အကြီးဆုံး ကျွန်မတို့အဖေ ဟိုလ်(တ်)ကမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက လက်ချာကူချီ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီက တောင်တန်းဒေသ တွေကို မီးမပေးနိုင်သေးဘူး။ အဲဒီမှာ ဘိုးဘိုးဂျိုးဇက်က လူစုတယ်။ အဲဒီအထဲ မှာ အမျိုးထဲက လူငယ်တွေ ပါသွားတယ်။ ကျွန်မတို့အဖေလည်း ပါသွားတယ်။ မီးလိုင်းဆွဲဖို့ ကန်ထရိုက် ဝင်ဆွဲတော့ တင်ဒါအောင်တယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းကနေ ပြီး ကျွန်မတို့မြို့ကလေး မီးလင်းလာတယ်။ အဖေတို့လည်း ငွေတွေ သဲ့ယူသလို ရလိုက်တယ်။ အဘွားဒေါ်တီက စတော့ဈေးကွက်မှာ စပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတယ်။

အဲဒီကစပြီး ကျွန်မတို့တတွေ မြေပိုင်ရှင်ဘဝကနေ ငွေပိုင်ရှင် ဖြစ်လာ တယ်။ အဲဒီမှာ ပြောစမှတ် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ တမျိုးလုံး ပိုက်ဆံ

mgjoe.com

တွေ ဘယ်လိုသုံးရမှန်း မသိတော့ဘူး တဲ့။ ပိုင်စားမြေ အားလုံးနဲ့ စားကျက်က အစ ခြံစည်းရိုးခတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဧရာမကျိုကြီး ငါးခု ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကြက်ခြံ ဆယ်ခုက တနှစ်ကို ကောင်ရေငါးသောင်း ထွက်တယ်။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်မတို့မှာ ဘွားဘွားကြီးတယောက်၊ အိုမင်းနေတဲ့ ဘွားဘွားတယောက်၊ ဧရာမထောင်းသေးတဲ့ အဘွားတယောက်နဲ့ ပြီးတော့... ကျွန်မ အချစ်ဆုံး အဘိုးတယောက် ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ အမေရယ်၊ အဖေ ရယ်၊ ဟော့ပ်ရယ်၊ အီဗန်ရယ်နဲ့ ဂျိုရှ်ရယ်ပေါ့။ အစ်ကိုဂျိုရှ် ဗီယက်နမ်က ပြန်ရောက်စ တက္ကသိုလ် ရောက်နေတဲ့ ဘရက်ဒီကလည်း လစဉ်လိုလို အိမ် ပြန်လာတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ပါလေရာ ကျွန်မပေါ့။ မွေးမြူရေးခြံမှာ နွားက အကောင်တရာကျော်၊ ခွေးက တဒါဇင်၊ ကြောင်ငါးကောင်နဲ့ အိမ်ဖော်ကတော့ တယောက်ပဲ ထားတယ်။ သူရင်းငှားက ဆယ်ယောက်၊ အလုပ်ကြပ်က တယောက်။ ထွက်ကုန်တွေကတော့ ဖရုံသီး၊ ပြောင်း၊ ဂေါ်ဖီထုပ်နဲ့ မုန်လာဥတွေ။ တန်နဲ့ချီ ရောင်းရတယ်။

ဆွေမျိုး များလိုက်ပုံကတော့ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်။ အဒေါ်နဲ့ ဦးလေး ဆယ့်သုံးယောက်က မျိုးပွားလာလိုက်တာ အစ်ကို၊ မောင်၊ အစ်မနဲ့ ညီမ ဝမ်းကွဲ သုံးဒါဇင် ရှိတယ်။ ဧရာမ ကျွန်မတို့ရဲ့ ယာတောအိမ်ကြီးဟာ ဥဒဟို ဝင်ထွက်နေ တဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ အမြဲ စည်ကားနေပုံက မီးရထားဘူတာရုံ တခုလိုပဲ။

ဒီတော့ ရော်နီဆာလဗန် ဆိုတဲ့ ကောင်လေး ကျွန်မတို့အနား ဘယ် သိရဲမလဲ။

***

သူတို့သားအဖ နေတာက အမှိုက်ပုံနားမှာ တဲ့။ သူ့အဖေ ရော်နီကြီးက ခြေတဖက် ပြတ်ကြီး တဲ့။ ပြတ်တဲ့ဘက်ကို သံခြေထောက်ကြီး လုပ်ပြီး ဆက်ထားတာ တဲ့။ သူများတွေ ပြောကြတာပါ။ ကျွန်မကတော့ သေသေချာချာ မမြင်ဖူးပါဘူး။

သူလည်းပဲ အိုင်ယာလန်က ရောက်လာတာပဲ တဲ့။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကိုရီးယားစစ်ပွဲ မဖြစ်ခင် နှစ်နှစ်အလိုမှာ ကျွန်မတို့ မြို့ကို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝနဲ့ သူ ရောက်လာတာ။ ရောက်ရောက်ချင်း မာဖီ ရဲ့ သားသတ်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတည့်ဘူး။ ကိုရီးယား

mgyc.com

စစ်ပွဲ ဖြစ်တော့ တပ်ထဲ ဝင်လိုက်ရတယ်။ ရှေ့တန်း ချက်ချင်း ထွက်ပြေး မိုင်းနင်း မိတော့ ခြေတဖက် ပြတ်သွားတယ်။

အဖေ ပြောတာကတော့ သူ့ ပင်ကိုစိတ်ကိုက မကောင်းတာ တဲ့။ စစ်ပြီးလို့ ခြေပြတ်ကြီးဘဝ ရောက်သွားတော့ အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်သွား တယ်။ စစ်ပြီးခေတ်မှာ အလုပ်အကိုင်တွေ ပေါတော့ သူ့အတွက် လုပ်ကွက်တွေ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက စစ်ပြန်သူရဲကောင်း တယောက်လေ။ ဒါကြောင့် အဘိုး ဂျိုးဇက်မလိုနီက ကျွန်မတို့ပိုင် ယာမြေတွေထဲက အမှိုက်ပုံဖြစ်နေတဲ့ အရှေ့ပိုင်း မြေနိမ့် နှစ်ဧကကို သူ့နာမည်နဲ့ လွှဲပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာ့စစ်ပြန်များ အဖွဲ့က သူ့ကို နေစရာ ထရေလာ အဟောင်းကြီးတစ်စီး၊ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး ဝယ်ပေးတယ်။

ဒွန်ဒါရီ အမျိုးသမီးအဖွဲ့က သူတို့ အဆောက်အအုံရှေ့မှာ မြက်ခင်းစိုက် ဖို့ စီစဉ်တော့ အမေက နှင်းဆီပန်းရုံတွေ သွားလှူတယ်။ လူငါးယောက်ပါတဲ့ ဒွန်ဒါရီ နီဂရိုးအဖွဲ့က လက်ထွန်စက်တစ်စီး ဝယ်ပြီး လုပ်တဲ့ ပန်းခြံလုပ်ငန်းမှာ သူ့ကို တာဝန်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ မာဖီ သားသတ်ရုံကလည်း အလုပ် ပြန်ပေး တယ်။

တမြို့လုံး လေဆင်နှာမောင်း ဝင်မွေလို့ ရုံးတွေ၊ အိမ်တွေ ပြိုကျပျက်စီး ကုန်တယ်။ သူ တာဝန်ယူထားတဲ့ အလှစိုက်မြက်ခင်းလည်း ပျက်စီးသွားတယ်။ အမေ ပေးထားတဲ့ နှင်းဆီရုံတွေလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်တယ်။ သူ့နေတဲ့ ထရေလာ အိမ်ကလည်း အမှိုက်လှည်းကြီးလို ဖြစ်သွားတယ်။ စစ်ပြန်အဖွဲ့က ပေးထားတဲ့ ထရပ်ကားကိုတော့ အတ္တလန္တာကို အရက်သွားဝယ်တဲ့ အခါမှာပဲ သုံးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရော်နီကြီးကို ကောင်မလေးတချို့က တော့သဘောကျကြတယ် တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီ အတန်းအစားထဲက ဂျင်နီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကိုယ်ဝန် ရသွားတယ်။ ကောင်မလေးက ခပ်ချောချောလေး။ ဒါပေမဲ့ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အရွယ် မှာတင် အလှပျက်နေပါပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုယ်ဝန်လဲ ဆိုတဲ့ ပြဿနာ ပေါ်လာတော့ ရော်နီကြီး တရားခံ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အရပ်က မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက် ကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဂျင်နီဟာ ရော်နီကြီးရဲ့ ထရေလာပေါ် ရောက်လာတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးမွေးခါနီး အချိန်မှာ ရော်နီကြီး လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် မူးပြီး ထရေလာနောက်မှာ မှောက်နေတယ်။ အမေက ဂျင်နီ ကို သနားပြီး သူ့သတင်း ကို အမြဲ နားစွင့်နေတယ်။ ဗိုက်နာနေပြီ ကြားလို့ သူတို့ အမှိုက်ပုံရပ်ကွက်ကို

လိုက်သွားတော့ ထရေလာဟောင်းကြီးပေါ်က စုတ်ပြတ်နေတဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလို့မ့်နေတဲ့ ဂျင်နီ ကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ အမေက အဖေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဆေးရုံ ကို ပို့လိုက်ကြတယ်။ ဂျင်နီက ခပ်ညှက်ညှက်ကလေး။ ကလေးက သိပ်ထွားနေ တော့ ဗိုက်ခွဲ မွေးလိုက်ရတယ်။ ထွက်လာတော့ ဧရာမကောင်ကြီး တဲ့။ အမေက ကလေးကို ဘယ်လိုနာမည် ပေးမလဲ မေးတော့ ဂျင်နီက “ရော်နီလို့ပဲ ပေးပေးပါ အန်တီ” လို့ပြောပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီလုံးလုံးတောက်လျှောက် အိပ်ပျော်သွားတယ်။

ဒီတော့ လူတွေက ကလေးကို ရော်နီလေးလို့ ခေါ်ကြပြီး သူ့အဖေ ကိုတော့ ရော်နီကြီးပေါ့။ နောက် ငါးနှစ်ကြာမှ ကျွန်မကို မွေးပါတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာ ဂျင်နီက အဆုတ်အအေးမိရောဂါနဲ့ သေသွားပြီ။ ခံနိုင်ရည်နဲ့ ဇွဲသတ္တိကို သူ့ သားအတွက် ဂျင်နီ အမွေပေးသွားသလားလို့ ကျွန်မ မကြာခဏ တွေးကြည့်မိ တယ်။ ရော်နီကြီးဆီက ရော်နီလေးကို ယူပြီး မွေးဖို့ လူကြီးတွေ စဉ်းစားကြသေး တယ်။ နောက်မှ သူ့တာဝန်သူ သိအောင် သူ့ဘာသာသူ မွေးပေစေဆိုပြီး ကလေး ကို ရော်နီကြီးနဲ့ ထားခဲ့ကြတာ။

ဒီလိုနဲ့ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိတဲ့ လူတွေ အရက်သမားကြီးကို လှည့်မကြည့်ကြတော့ဘူး။ ဒီတော့ ရော်နီကလေးဟာ အဖေ ယစ်ထုပ်ကြီးနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မတွေးကြည့်တယ်။ သူ့အမေ နေရာကနေပြီး သူ့ကို စောင့်ရှောက် ဖို့များ ကျွန်မ လူဖြစ်လာသလား လို့။ တလောကလုံး သူ့ကို ဂရုစိုက်မဲ့လူမှ မရှိ တာ။

ကျွန်မ ပထမတန်း စတက်တော့ သူက ခြောက်တန်း ရောက်နေပြီ။ သူ့ကို ခပ် လှမ်းလှမ်းကပဲ ကျွန်မ အကဲခတ်တယ်။ သူ့ကို ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းလည်း သိချင်နေတယ်။

သူ့ ကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း ညစ်ပတ် ပေကျဲနေတယ်။ တပတ်လုံး ဝတ်တဲ့ ဘောင်းဘီက သူနဲ့ မတရား ကြီးနေတယ်။ နောက်တပတ် ဘောင်းဘီ ကျတော့ တိုနဲ့နဲ့နဲ့ လုံးဝ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူး။ သူ့အသက်နဲ့စာရင် အရပ်ကြီး က မတရား ရှည်နေပြီး ကလန်ကလားကြီး ဖြစ်နေတယ်။

mgjoe.com

သူ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကတော့ 'လူဖြူတေလေ'၊ 'တကိုယ်လုံး အိမ်သာနဲ့ ထွက်နေတယ်' ဘာညာ ဘာညာပေါ့။ ပြီးတော့ တွေ့ကရာလူနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်။ သူ့ထက် ငယ်ငယ်၊ ကြီးကြီး အရွယ်မရွေးဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ထက် အရပ် ဘယ်လောက်မြင့်မြင့်၊ ဗလ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း သူ ချတယ်။ သူ့မှာ ကြောက်မွေး မပါဘူး။ ရန်ပွဲ တဝက်လောက်မှာ သူ ခံရတယ်။ ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးရုံးကနေ သွေးသံရဲရဲနဲ့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ကျောင်း သူနာပြု ရုံးခန်းမှာ ချုပ်ရပြီ၊ ရေခဲကပ်ရပြီ ဆိုရင် မေးစရာ မလိုဘူး၊ ရော်နီပဲ။

သူ့ အထီးကျန်ဘဝ၊ အပယ်ခံဘဝကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ အားကျသလို ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မနဲ့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်နေလို့ပါပဲ။ ကျွန်မက အားလုံး ဖူးဖူးမှုတ် ထားတဲ့ ဟိုးထိပ်ဆုံး အလွှာကလေး။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ကျွန်မ တူတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါကို ကျွန်မ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း အတန်းထဲမှာ ဗရတ် ခပ်ကျကျရယ်ပါ။ စာသင်နေရင်း စကားများတာတို့၊ မိန်းကလေး အိမ်သာထဲမှာ မတော်တရော်တွေ လျှောက်ရေးတာတို့၊ အိမ်က ပန်းခြံထဲမှာ အလှစိုက်ထားတဲ့ စပျစ်နွယ်တွေကို လျှောက်ပြေးရင်း နင်းခြေပစ်တာတို့လို ဟာမျိုးတွေပေါ့။

အဲဒီလို ဗရတ်သုတ်ခတွေ လျှောက်လုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖော်ကောင် လုပ်တာလည်း ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သုံးဒါဇင်ထဲမှာ ကျွန်မ တယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါဟာ စွမ်းအားပါပဲ။ တပြိုင်တည်းမှာ ရော်နီ ဆိုတဲ့ ကျွန်မ နဲ့ ဘဝဆင်ဆင်တူတဲ့ ကောင်လေး ရှိပါသေးလား ဆိုပြီး တွေးမိတဲ့အခါလည်း ရှိရဲ့။

ဒါပေမဲ့ ရော်နီက သူ့ဘဝသူ သိတယ်။ ကျောင်းကား လာချိန် ဆိုရင် အမှိုက်ပုံနားမှာ သံချေးနိုင်ချင်းနဲ့ သူတို့ထရေလာနားက ထွက်မစီးဘဲ ခပ်လှမ်း လှမ်းက ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေကြားမှာ ယိုင်နေတဲ့ စာတိုက်ပုံးကြီးကို အကာ အကွယ် ယူပြီး ကားစောင့်တယ်။

နောက်တခု ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ အာလန်နဲ့ ဟာရိုး ဒလေနီ ညီအစ်ကို ရှိတယ်။ သူတို့က အထက်တန်းရောက်နေတော့ ကားမောင်း နိုင်နေကြပြီ။ စာတိုက်ပုံးကြီးကွယ်ပြီး ရပ်နေတတ်တဲ့ ရော်နီ ကို တွေ့ရင် ကား ရပ်ပြီး ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံနဲ့ ဆော်မှာ သေချာတယ်။

မေလတနေ့ မနက်မှာ ကျွန်မ စိတ်ထဲ နေလို့ မပျော် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကြားထဲ ရာသီဥတုက ဖောက်လာပြီး မိုးကြိုးတွေပစ်၊ မိုးတွေ ရွာချလာတယ်။

m g j o e . c o m

အိပ်မုန်စုံမွှားနဲ့ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်တော့ လူက ချိုချင်ထုပ်ပေါ်က အပတ်မှာ ပါတဲ့ ကာတွန်းရုပ်နဲ့ တူနေတယ်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ငိုချလိုက် ပြီး ကျောင်းကားလာချိန်မှာ အိမ်သာထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်တယ်။ ကျောင်းကား လွတ်သွားရောပေါ့။

ကျွန်မ အဲဒီလို ကဲပြီ ဆိုရင် ကျွန်မဘက်က အကာအကွယ် ပေးမဲ့လူ ဘိုးဘိုးပဲ ရှိတယ်။ ဟော့ပဲနဲ့ အိပ်နဲ့ ကျောင်းသွားရင် သူက ကားမောင်းပို့တယ် လေ။ ကျောင်းပြေးမှန်း သိသွားပြီး အဘိုးက ချော့ခေါ်တော့ ကျွန်မ ပျော့ပြီး ပါလာတယ်။ မိုးသည်းသည်းထဲမှာ အဘိုးက ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာတယ်။ အမှိုက်ပုံနား ရောက်တော့ အာလန်နဲ့ ဟာရီးရဲ့ကား မောင်းထွက်သွားတာ ကျွန်မတို့ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

ကျွန်မ အလန်တကြား အော်ပြောလိုက်တယ်။

“သူတို့ ရော်နီ ကို လုပ်ကြပြန်ပြီ”

ဘိုးဘိုးက စိတ်တိုမာန်တိုနဲ့ ဆဲလိုက်တယ်။

ရော်နီက စာတိုက်ပုံးကြီးကို လှမ်းဆွဲပြီး မလဲအောင် ထိန်းနေတယ်။

သူ့မှာ မိုးကာအင်္ကျီပဲ ပါတယ်။ အဆောင်း မပါဘူး။ ပလတ်စတစ် လွယ်အိတ် ကလေး လွယ်ထားတယ်။ တကိုယ်လုံး စက်စက်နစ်လို့။ စာအုပ်တွေက လမ်း ဘေး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲလို့။

နောက် ကားတစ်လောတာ လှမ်းမြင်တော့ ရော်နီက ရွံတွေ၊ ရေတွေ နဲ့ လမ်းပေါ်ကို ပြန်လှည့်ပြေးသွားတယ်။ လဲကျလိုက်၊ ထပြေးလိုက်နဲ့။

ကျွန်မ အဘိုးကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်တယ်။

“ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုး၊ ခဏလေး ရပ်ပေးပါ”

အဘိုးက ကားကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ပေးတယ်။

ဟော့ပဲက နောက်ခုံကနေ လှမ်းအော်တယ်။

“ဟေ့... ကလျာ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အိပ်နီကလည်း မကျေမနပ်နဲ့ ငေါက်တယ်။

“ဟာ... ကားပေါ်မှာ နံစော်ကုန်တော့မှာပဲ”

ဘိုးဘိုးက ခေါင်းငဲ့ပြီး -

“ဪ... ဟိုကောင်လေးလား။ ခွံထဲ ရေထဲမှာ သမီး လိုက်ခေါ်မလို့
လား”

လို့ ဆိုပြီး ကျွန်မကို အကဲခတ်နေတယ်။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်မ မိုးထဲလေထဲ ပြေးဆင်းသွားတယ်။

“ရော်နီ... ရော်နီ”

အော်ခေါ်ရင်း ချော်လဲသွားတော့ ကုန်းရုန်းထပြီး ထပ်ခေါ်တယ်။

“လာ... တို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ငါ ကျိန်ပြောရဲတယ်
ရော်နီ”

အဘိုးကပါ ကျွန်မနောက်က ဆင်းလိုက်လာပြီး သူ့ကို အော်ခေါ်
တယ်။

“လာလေ... ရော်နီ”

အမှိုက်ပုံနောက်က တောထဲကို ရော်နီ ပြေးဝင်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်
လောက် ကျွန်မတို့ မြေးအဘိုး စောင့်ခေါ်သေးတယ်။ သူ့ အရိပ်အယောင်ကို
တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်မတို့ကို မြင်နေတယ်လို့ ကျွန်မစိတ်
ထဲက သိနေတယ်။ ထပ်ခေါ်တော့လည်း သူ ထွက်မလာတော့ဘူး။

ဒီတော့မှ အဘိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံနဲ့-

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ သူ ထွက်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လို့ ပြောပြီး ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်တယ်။

ကျွန်မ တကိုယ်လုံး ခွံတွေ ပေကျနေပြီး တရှုပ်ရှုပ်ငိုရင်း အဘိုး
လက်ကို တွဲပြီး ပြန်လိုက်လာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ ငိုရင်း ပြောလိုက်လာတယ်။

“သမီးတို့ကို ဘယ်လို ထင်သွားမလဲ မသိဘူးနော် ဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုးက ကျွန်မကို ကျောပုတ်ပြီး ချော့တယ်။

“နောက်တော့ ဘိုးဘိုးတို့ စေတနာကို သူ နားလည်လာမှာပေါ့ သမီး
ရယ်၊ ကောင်လေးက ဘိုးဘိုးတို့နဲ့ ခြံစည်းရိုး တဖက်စီမှာလို ဖြစ်နေတာကိုး”

သစ်တောဘက်ကို လှည့်ပြီး ကျွန်မ တအား အော်လိုက်တယ်။

“နင် ကျောင်းတက်ဖြစ်အောင် တက်နော်။ ကျောင်းတံခါးဝက ငါ
စောင့်နေမယ်”

ကျွန်မ နှစ်တန်းရောက်တော့ သုံးတန်းက နီလီတစ်ပိတန် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ကျွန်မကို တချိန်လုံး စတယ်။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဒုက္ခပေးတယ်။ ပိန်တာရီးမ မလိုနီ ဆိုပြီး နောက်က ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲလား ဆွဲရဲ့။ ကျွန်မက လှည့်ပြီး ဆွဲထိုးမယ် လုပ်ရင် ထွက်ပြေးရော။

သူက အပြေးသန်လွန်းတော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ လိုက်လို့ မမီဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒုက္ခပေးဖို့ဝေးစွာ အနားတောင် မသိတော့ဘူး။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ တနေ့ မုန့်စားချိန်မှာ အားကစားကွင်းဘက်ကို ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူက တံခါးအကွယ်က စောင့်ပြီး ဆံပင်ကို နောက်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာ ကျွန်မ ပက်လက်လန် လဲကျသွားတယ်။

“ကဲ... ကျားပိန်မ၊ နင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

လို့ နီလီ အော်တယ်။ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကျွန်မ ကုန်းထဖို့ လုပ်နေတုန်း နီလီ လွင့်ထွက်သွားပြီး အုတ်နံရံနဲ့ ဒိုင်းခနဲ သွားဆောင့်သံ ကြားလိုက်တယ်။ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ဖင်ထိုင်ရက်ကလေး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို မိုးပြီး ကြည့်နေတာက ရော်နီဆာလဗန်။

“မင်း နောက်တခါ သူ့ကို ဒုက္ခပေးရင် မင်းကို ငါ ကုပ်ချိုးသတ်မယ်”

သူ့လေသံက ခပ်တိုးတိုး။ ဒါပေမဲ့ နီလီ ဆိုတဲ့ ကောင်လေး မျက်နှာမှာ သွေး မရှိတော့ဘူး။

ပြီးမှ ရော်နီက ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲ ဝင်ရှုပ်ရမလား ဆိုပြီး ကျွန်မ ဒေါပွမှာ စိုးနေသလား မသိဘူး။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပုံ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရော်နီ”

ကျွန်မ ပြောလိုက်တော့မှ သူ အသံထွက်လာတယ်။

“ဟိုနေ့က အမှိုက်ပုံနားမှာ ငါ တောထဲဝင်ပြေးတော့ နင် ခေါ်တာ ငါ ကြားပါတယ်။ နင်က သူများတွေနဲ့ မတူဘူးနော်။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူး” လို့ ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့က အဲဒီလို ဖြစ်သွားပြီးကတည်းက ရော်နီ ကို ကျွန်မ စပြီး ချစ်မိသွားတော့တာပါပဲ။

***

မက်ကလင်ဒန် ညီအစ်မတွေက မြို့ရဲ့မြောက်ပိုင်း သစ်တောထဲမှာ တဲသာသာ အိမ်ကလေးတွေ၊ ထရေလာအစုတ်တွေပေါ်မှာနေကြတယ်။ သူတို့ဆီကို သွားတဲ့ လမ်းနာမည်ကို လူတွေ အသံကျယ်ကျယ် မထွက်ရဲကြဘူး။ ကျွန်မလည်း အဲဒီ လမ်းနာမည်ကို လုံးဝ မထွက်ရဲဘူး။

သိပ်တော့ နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညစ်ညမ်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဆိုတာ တော့ သိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မအစ်ကိုတွေ အဲဒီဘက် သွားတယ် ကြားရင် အဖေနဲ့ အမေက သတ်မယ် ဆိုတာလည်း သိတယ်။

အမေက သူ့မောင် ပီတီကို သတ်ချင်နေတာ။ အဲဒီ ညီအစ်မတွေဆီ သွားသွား ပတ်သက်နေလို့တဲ့လေ။ အန်ကယ်ပီတီ အဲဒီရပ်ကွက်မှာ စက်ကျနေ တယ် ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေကြတယ်။ ဒလေနီမျိုးကို အန်ကယ်ပီတီ နာမည် ဖျက်နေတာလေ။

သူတို့မှာ ညီအစ်မလေးယောက် ရှိတယ်။ ဒေစီ၊ အက်ဒ်နာဖေး၊ လူးလာ နဲ့ ဆယ်လီ တို့ပါ။ အကြီးဆုံး ဒေစီက သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ။ ကျွန်မက ခုနစ်နှစ် သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒေစီက ဆံပင်ကို အဝါရောင် ဆိုးထားတယ်။ နှုတ်ခမ်း တိုက်က အရေးအကြောင်းတွေကြောင့် သူ့အသက် ပိုပြီး အိုစာနေတယ် ထင်ရ တယ်။ သူ့မှာ ယောက်ျား ရှိတယ် တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးကြဘူး။ ဒေစီက ရော်နီကြီးရဲ့ အဆက် တဲ့။ ရော်နီကြီးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေတယ် တဲ့။

“အက်ဒ်နာဖေးနဲ့ လူးလာမှာက ယောက်ျားတွေ အများကြီး။ သားသမီး တွေလဲ အများကြီး မွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကလေးတွေ အဖေ ဘယ်သူမှန်း မသိကြဘူး”

လို့ ဘိုးဘိုးက ပြောပြတယ်။

ဆယ်လီမက်ကလင်ဒန်က ညီအစ်မတွေထဲမှာ အငယ်ဆုံး။ ဆယ့် ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ စာမေးပွဲကျလို့ ကျောင်းထွက်ထားရတယ်။ ဒါ့ထက် ဆိုးတာက အဲဒီအရွယ်ကလေးမှာ ကလေးတယောက် ရနေပြီ။ ယောက်ျားလေး တဲ့။ ဆယ်လီကတော့ အန်ကယ်ပီတီရဲ့ အချစ်တော် တဲ့။

မက်ကလင်ဒန် ညီအစ်မတွေက အလုပ်လက်မဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးနဲ့ ဗာဟီရအလုပ်ကလေး ပျံ့ကျ လျှောက်လုပ်ပြီး ရပ်တည်နေကြတာ။ မီးပူတိုက် တဲ့လူ တိုက်၊ မြို့ထဲက အိမ်တွေမှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တဲ့လူက လုပ်။ အဓိက သူတို့ ဝင်ငွေကတော့ အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေဆီကပေါ့။ အန်ကယ်ပီတီ

တယောက် အပါအဝင်ပေါ့။

ကျွန်မ နည်းနည်းကြီးလာတော့ သူတို့ညီအစ်မတွေ ဆင်းရဲနေကြပြီ လို့ ကြားတယ်။ ကျောင်းပညာ မတတ်တော့ လူမလေး ခွေးမခန့် ဘဝပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ခုနစ်နှစ်သမီးမှာ ကျွန်မတို့ မိသားစုက သူတို့ကို စိတ်လည်း ပျက်၊ သနားလည်း သနားနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်လာတယ်။ သူတို့ကို ယဉ်ကျေးလာအောင်၊ ဘာသာရေးဘက်ကို အာရုံစိုက်လာအောင် သိမ်းသွင်း တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အိစတာ ပွဲတော်ရက် ရောက်လာတယ်။

အင်း... ပြောရမှာတော့ ရှက်ပါရဲ့။ ကျွန်မက အိစတာပွဲတော် ဆိုတာ လက်ဆောင်ခြင်းတွေ ဝေကြ၊ ကြက်ဥတွေပေါ်မှာ အရုပ်ရေးကြ၊ အဝတ်အစား အသစ်တွေ ထုတ်ဝတ်ကြ၊ ချုပ်ဝတ်ကြ ဆိုတာလောက်ပဲ သိတယ်။ ယေရှုသခင် ကောင်းကင်ဘုံက ဆင်းလာတာတို့၊ ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်းတို့ ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ အမေက ကျွန်မအတွက် အဝါရောင် ဝတ်စုံတစုံ ဝယ်ပေးတယ်။ ဂါဝန်က အတွန့်အတွန့်နဲ့ ဖားဖားကြီး။ ကျွန်မ ခါးကလေးနဲ့ဆို ဝဲနေတာပေါ့။ သားရေရှူးဖိနပ်က အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လို့၊ မြက်ဦးထုပ်မှာ ပန်းရောင် ဖဲကြိုး စည်းလို့။

ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့က စပြီး ကျွန်မတို့ အလုပ်ရှုပ်ကြတာလေ။ တနေ ကုန် ကြက်ဥတွေ ပြုတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဆန်ခါခုံးနဲ့ ဆယ်ပြီး ရှာလကာရည် နဲ့ သင်းသင်းနဲ့ ရေပုံးထဲ သွန်ချကြတယ်။ ပြီးတော့မှ အိစတာ လက်ဆောင်ခြင်း တွေထဲကို သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ် သေးသေးလေး တအုပ်စီနဲ့ ထည့်ပြီး ဝေဖို့ လုပ်ကြတယ်။ ဝေရမဲ့ လူစာရင်းမှာ မက်ကလင်ဒန် ညီအစ်မတွေက ထိပ်ဆုံးက ပေါ့။ အမေနဲ့ ဘုရားကျောင်းက အမျိုးသမီးတွေက သူတို့ဆီကို နှစ်တိုင်း ပို့နေ ကျလေ။

အိစတာနေ့ မနက်စောစောမှာ ဂါဝန်ကြီး တဖားဖားနဲ့ ကျွန်မ အောက် ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားတယ်။ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ စာကြည့်ခန်းထဲက စားပွဲကြီး ရောက်နေတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့ အိစတာအလှူခြင်းတောင်း ရောက်နေ ပြီ။ ဧရာမ ပန်းရောင် ခြင်းတောင်းကြီး။ ပန်းရောင် ဖဲကြိုးတွေ ပတ်လည်သိုင်း လို့။ ပန်းရောင် ခွေးရုပ်ကလေးတွေနဲ့ ပြည့်လျှံနေတဲ့ ခြင်းကြီး။ ချောကလက် ယုန်ရုပ်ကလေးကို ခြင်းထဲက နှိုက်ပြီး အပတ်တွေ ခွာလိုက်တယ်။ လှလိုက်တဲ့

ယုန်ကလေး။ ကျွန်မ ဣန္ဒြေ မဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ အောက်ပိုင်းကို အသာကိုင် ပြီး အပေါ်ပိုင်းက စလွေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အီဗန် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ အပြာရောင် အိစတာ ဝတ်စုံနဲ့။ ပိုးလည်စည်းက အဖြူ။ လက်တဖက်က ကိုင်လာတဲ့ ကျမ်းစာအုပ် ကလေးကလည်း အဖြူရောင်ပဲ။ သူက ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ လူကြီး လူကောင်းဟန် အပြည့်နဲ့။

“ဟယ်... အိစတာအချိန် မကျသေးဘူးလေ။ ခဏစောင့်မှပေါ့”

မေမေက တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး အီဗန်ကို ထောက်ခံတယ်။

“အီဗန် ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ သမီး ကလျာ၊ ချောကလက် မစားနဲ့ဦး နော်။ ဘုရားကျောင်းက ပြန်လာမှ ...”

ကျွန်မ လက်ထဲက ယုန်ကလေး ခေါင်းမရှိတော့ဘူး။ စားလို့ ကောင်း ကောင်းနဲ့ စားလိုက်တာ။ ငရဲကြီးပြီ ထင်ပါရဲ့။ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သတိ လက်လွတ် နှုတ်က ထွက်သွားတယ်။

“သောက်ဒုက္ခပါပဲ”

ပြောလိုက်ပြီးမှ မှားမှန်း သိသွားတယ်။ ဒီလို အသုံးအနှုန်းက မက် ကလင်ဒန် ညီအစ်မတွေ နေတဲ့ သူတို့ရပ်ကွက်မှာသာ ပြောတတ်ကြတာလေ။ တော်ပါသေးရဲ့။ ယေရှုသခင် ကောင်းကင်ဘုံက ကြွမလာသေးဘူး တဲ့။ အိစတာ ပွဲတော်ချိန် မကျခင်ကလေးမှာ ကျွန်မ နှုတ်က ရိုင်းပျတဲ့ စကားကို ဆိုမိတာလေ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ စားစရာခြင်း နောက်ဆုံးမှ ဝေရတော့မယ် တဲ့။ ကျွန်မကို အပြစ်ပေးကြတယ်။ ရှေ့ဆုံးက မေမေ၊ ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်တီနဲ့ အခြားအမျိုးသမီးတွေ စီတန်း သွားကြမှာပေါ့။ ကျွန်မက အလှူရှင် အတန်းကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးက လိုက်ရမယ် တဲ့။

***

ဟိုလမ်းဆုံးတော့ မက်ကလင်ဒန် ညီအစ်မတွေ နေတဲ့ နေရာ ရောက်သွားတယ်။ ဆာလဗန်သားအဖ နေတဲ့ အမှိုက်ပုံလို ပျံကျတွေ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ပေါ့။ အိမ်တွေ က ခန်းခနဲ့။ ထရေလာ အစုတ်အပြတ်တွေပေါ်မှာ နေတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်တုံးလုံး ကလေးတွေနဲ့ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေ။ အိမ်ရှေ့တွေ မှာ အမှိုက်သရိုက်တွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့။ အန်တီဒေါ်တီရဲ့ ကယ်ဒီလက်

ကားကြီးပေါ်က ကျွန်မတို့ ဆင်းကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက စုတ်စုတ်ပြတ်
 ပြတ် ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားကြတယ်။
 နောက်ခုံတန်းကနေ ကျွန်မ ဆင်းလိုက်တော့ သူတို့တတွေ ကျွန်မလက်ထဲက
 ပန်းရောင်ခြင်းထဲကို အာသာငမ်းငမ်း လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ အက်ဒ်နာဖေး၊
 လူးလာနဲ့ ဆယ်လီတို့က လူအုပ်ထဲကနေ ကျွန်မတို့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ထွက်လာ
 ကြတယ်။ ကိုယ်ကျပ် ဂျင်းဘောင်းဘီ ကိုယ်စိတ်လို့။ အားလုံး ဗိုက်သားပေါ်
 ဘလောက်စ်တွေနဲ့။ မိတ်ကပ်တွေက သူတို့ မျက်နှာပေါ်မှာ ထူပိန်းလို့။ သူတို့ကို
 ငေးကြည့်မိလို့ ကျွန်မ လက်ထဲက ခြင်းတောင်း လွတ်ကျမလို ဖြစ်သွားတယ်။

ဆယ်လီက မလိုတမာ လေသံနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး-

“ဟယ်... ချစ်စရာလေး”

လို့ ပြောရင်း ကျွန်မဆံပင်တွေကို ဆွဲကိုင် ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့
 ပြောသေးတယ်။

“မျက်လုံးပြာကလေးနဲ့၊ အရုပ်ကလေးလိုပဲနော်”

မေမေက ချက်ချင်း ရောက်လာပြီး သူနဲ့ ကျွန်မ ကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်
 တယ်။ မေမေက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကတော့ အေးစက်
 စက်နဲ့။ စကားတော့ တခွန်းမှ မပြောဘူး။ ဆယ်လီ နောက်ဆုတ်သွားတယ်။
 မေမေ့ကို လန့်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

မေမေက ကိုင်လာတဲ့ စက္ကူဘူးကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်မကို တိုးတိုး ကပ်ပြော
 တယ်။

“သမီးကားပေါ်မှာ သွားထိုင်နေ။ ကလေးတွေကို ကြက်ဥပြုတ် ဝေချင်
 ဝေနှင့်။ မေမေတို့ကတော့ ဆုတောင်းပွဲပြီးမှ ဝေကြမှာ”

စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ကားပေါ်မှာ တယောက်တည်း သွားထိုင်နေရတယ်။
 ဖိနပ်မပါတဲ့ ကလေး တဒါဇင်လောက် ကားနား ရောက်လာကြပြီး ကျွန်မပေါ်
 ပေါ်တင်ထားတဲ့ ကြက်ဥတွေကို သွားရည်တများများနဲ့ လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။
 ကျွန်မ မပေးရင် အတင်း ဝိုင်းလုကြတော့မလို့ပဲ။

ကျွန်မ သက်ပြင်းချပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“နင်တို့ ကြက်ဥ စားချင်ကြလား ဟင်”

အားလုံး အလုအယက် ခေါင်းညိတ်ကြတယ်။

ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အကျက်ပြုတ်ထားတဲ့ ကြက်ဥတွေ နှိုက်လိုက် တော့ ချိုချဉ်တွေ အရင်တွေ့တာနဲ့ ဝေမယ် လုပ်တော့ သူတို့က ကြက်ဥတွေပဲ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ပေးလိုက်တာနဲ့ ဆေးရောင်စုံ ဆိုးထားတဲ့ အခွံကို ညစ်ပေ နေတဲ့ လက်တွေနဲ့ ခွာပြီး အငမ်းမရ စားကြတယ်။

သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ရော်နီ ကို ပြေးသတိရလိုက်တယ်။ သူက သိပ် မာနကြီးတာ။ ဒီကို လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ အဘိုးကြီးက ဆယ့်နှစ်ရာသီ မူးပြီး အော်ဟစ် ဆဲဆိုနေတာ။ သူတို့ဆီကို ဘယ်သူမှ အိစတာလက်ဆောင်တွေ သွားပေးရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီရပ်ကွက်က ကလေးတွေရဲ့ စရိုက်မျိုး ရော်နီ မှာ မရှိတာကို ကျွန်မ သဘောကျနေမိတယ်။

ကားစုတ်ကြီးတစ်စီး ဖုန်တထောင်းထောင်းနဲ့ လမ်းထဲ ဝင်လာတာ ကျွန်မ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ သူ့ကို သတိရလို့ ချက်ချင်း ရောက်လာသလိုပဲ။ ရော်နီရယ်လေ။ သူ့အဖေ ကားစုတ်ကြီး မောင်းပြီး ရောက်လာတာ။

ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။ ကြည့်စမ်း။ သူ ဆယ့်နှစ် နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဧရာမ ကားစုတ်ကြီး မောင်းနေပါပြီကော။ သူ ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလာတယ်။ ကျွန်မကို လှမ်းမြင်တော့ ကြောင်ပြီး ပြန်ကြည့်နေတယ်။

“နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

လို့ အော်မေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဒေစီ အိမ်ရှေ့တံခါး ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာပြီး ဒေစီ ပြေးထွက် လာတယ်။ မွဲခြောက်ခြောက် ရွှေရောင်ဆံပင်တွေက မျက်နှာပေါ်မှာ ဝဲလို့။ မျက်လုံးတဖက်က ရောင်ပြီး ပိတ်နေတယ်။

“ဟေ့... ရော်နီ၊ လာ လာ။ နင့်အဖေ ခွေးသားကြီးက ငါ့ကို အိပ်ရာပေါ် က ဆွဲချတယ်။ သေချင်းဆိုးကြီး။ သူနဲ့ ငါ ပြတ်ပြီ”

ကလေးတွေ ရဲ့သွားကြတယ်။ ကျွန်မက ကြက်သေသေနေတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်လာတယ်။ စိတ်လည်း ဝင်စားနေမိရဲ့။ နောက် ဧရာမ ရော်နီကြီး ထွက်လာတယ်။ အင်္ကျီက ရင်ဘတ်ဟပြု။ သံခြေထောက်ကြီး တဖက်က တဒေါက်ဒေါက်နဲ့။ နည်းတဲ့ ဗလကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဆံပင်နက်တွေက ခေါင်းပေါ်မှာ ဖွာလန်ကြလို့။ မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အော်ပြီး ဟောက်ပါ လေရော။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ခွေးမလေး”

ကျွန်မ နောက်ဆုတ်ပြီး အန်တီဒေါ်တို့ကားကို ကျောနဲ့ ကပ်ထား လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်မဆီ တိုးလာတော့ ဒေစီက လှမ်းအော်တယ်။

“ရှင် ရှေ့မတိုးနဲ့။ သူက ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်”

“နင် သောက်စကား မများနဲ့”

ရော်နီကြီးက ရှေ့ဆက်တိုးလာပြီး ကျွန်မဘေးနားက ဆံပင်ညှိညှိနဲ့ ကောင်လေးကို လက်ညှိုးထိုးတယ်။ ဆယ်လီက အိမ်တအိမ်ပေါ်က လှမ်းမြင် လိုက်ပုံ ရတယ်။ တအား ပြေးဆင်းလာပြီး ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရော်နီကြီးကို အော်ပြောတယ်။

“အဘိုးကြီး၊ ရှင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ဘာမှ ဝင်မရှုပ်နဲ့”

ရော်နီကြီးက ပြန်အော်တယ်။

“နင်လဲ ငါ့ကို ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့။ အစိုးရက ငါ့ကို စစ်တိုက်ခိုင်းတယ်။ ဒီဘဝရောက်တော့ ပစ်ထားတယ်”

ရော်နီကြီးက ကျွန်မကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ဆက်အော် တယ်။

“နင့်အဖေနဲ့ သူတို့အမျိုးတွေကျတော့ မသေနိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ၊ မကျိုးမပြတ်နိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ စစ်တိုက်ရတယ်။ ဘေးမသိ ရန်မခ ပြန်ရောက် လာတော့ သူတို့အလုပ်ကို ငါက ဝင်လုပ်ပေးရသေးတယ်”

ရော်နီက သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်မ ကြားကို ချက်ချင်း ရောက်လာပြီး အော်တယ်။

“အဖေ... တော်တော့၊ ကားပေါ် ပြန်တက်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ။ ဖယ်စမ်း၊ ပြီးမှ မင်းနဲ့ ပြောမယ်”

ကျွန်မ ဒူးတွေ တုန်လာတယ်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ရော်နီကြီးက ဆယ်လီ လက် ထဲက ကောင်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ အဲဒီကောင်လေးကို သိလား။ နင့်ဦးလေး ပီတီကို မေး။ အဲဒါ နင့်ဦးလေး လူကြီးလူကောင်းရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း သားကလေးဗျ”

ဟင်... အန်ကယ်ပီတီရဲ့ သား တဲ့။

ရော်နီက ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ခွေးတကောင်လို သူ့အဖေကို အတင်းဝင်လုံး
တော့ အဘိုးကြီး မြေကြီးပေါ်ကို ကားခနဲ ကျသွားတယ်။

အံကြိတ်ထားတဲ့ အသံနဲ့-

“ထ... ထလေ”

ရော်နီကြီးက ဧရာမ သူ့လက်ကြီးနဲ့ ရော်နီလေးရဲ့ ခြေထောက်တဖက်
ကို ဆွဲလှဲချလိုက်တော့ ရော်နီ ပက်လက် လန်ကျသွားတယ်။ ရော်နီကြီးက သူ့
သားလေး အပေါ်ကို တက်ခွလိုက်ပြီး လည်ပင်းကို တအား ညှစ်ပါလေရော။

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှ အမိန့်ပေးခွင့် မရှိဘူး၊ ကြားလား ဟေ့ကောင်”

ရော်နီ လည်ပင်းအစ်ပြီး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာတယ်။

ဒေစီက အသံကုန် အော်တော့တယ်။

“သူ့ကို လွှတ်လိုက်”

ဘေ့စ်ဘောသမား အစ်ကိုတွေဆီက သင်ထားလို့ ကျွန်မ ဘောလုံးပစ်
တော်တော်ကျွမ်းနေပြီ။ အဝေးကြီး ရောက်အောင် ပစ်နိုင်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့
ပစ်ကွင်းက သိပ်နီးလွန်းနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဒေါသ အရမ်းဖြစ်လွန်းနေ
တယ်။ ဆွဲမိဆွဲရာ လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ ကြက်ဥပြုတ်တလုံး ပါလာတယ်။ အဘိုး
ကြီးရဲ့ မျက်နှာဆီကို ချိန်ပြီး ရှိသမျှအားနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

ရော်နီကြီး ပက်လက် လန်ကျသွားတယ်။

ရော်နီက တဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်းထတယ်။ သူ့လည်ပင်းမှာ နီရဲနေ
တဲ့ လက်ရာကြီးတွေနဲ့။ ကျွန်မ ပစ်လိုက်တဲ့ ကြက်ဥက အကျက်ပြုတ်ထားတော့
တော်တော်မာပုံ ရတယ်။ ရော်နီကြီးရဲ့ မျက်လုံးတဖက်ကို တည့်တည့် သွားမှန်
တာ။

ရော်နီက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ မျက်လုံးပြာတွေကို မျက်
တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေတာ။

“အဲဒါ နီလီတစ်ပိတ်တန် အတွက်။ ဒါဆို နင့်အဖေနဲ့ ငါ ကျေပြီ”

ရော်နီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းညိတ်တယ်။

ရန်ပွဲက စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက်နဲ့ ပြီးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေ
နဲ့ သူ့အဖွဲ့သား အမျိုးသမီးတသိုက် ကျွန်မအနား အပြေး ရောက်လာကြတယ်။
အက်ဒ်နာဖေးနဲ့ ရော်နီက အဘိုးကြီးကို သူတို့ကားဆီ တရွတ်ဆွဲ ခေါ်သွားပြီး
ကားနောက်ပိုင်းထဲကို တွန်းတင်လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်မ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ အမေ့ကို မေးလိုက်တယ်။

“အမေ... သူ သေသွားပြီလား ဟင်”

အမေက လက်တဖက်နဲ့ ကျွန်မကို သိုင်းဖက်ပြီး-

“ဟာ... မသေပါဘူး သမီးရယ်”

“အမေ... ဆယ်လီက ပြောတယ်၊ အဲဒီကောင်လေးက အန်ကယ်ပီတီ ကလေး ဆို”

အမေပါးစပ် တင်းတင်း စေ့သွားတယ်။

“အဲဒီအကြောင်း အမေတို့ မပြောကြဘူး သမီး”

ရော်နီကကားပေါ်တက်လိုက်တယ်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားကောင်လေးက အီစတာ ပွဲတော်ညမှာ သူ့အဖေ ငမူးကြီးကို ကားမောင်းပြီး အိမ်ပြန်ပို့မလို့ တဲ့။ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပြန်မလွှတ်ချင်ဘူး။ အများကြီး ကျန်သေးတဲ့ ယုန်ချောကလက် ကို ခြင်းထဲက ဆွဲယူပြီး သူတို့ကားဆီကို ပြေးသွားတယ်။ ရော်နီက ကားစက်နှိုး နေပြီ။ ကျွန်မက ချောကလက်ရုပ်ကို သူ့ပေါင်ပေါ် အတင်း တင်ပေးလိုက်ပြီး ငိုရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒါ ယူသွား၊ အီစတာအလှူ မဟုတ်ဘူးနော်။ နင့်ကို ငါ ခင်လို့ သက်သက် ပေးတာ။ အားလုံး စားလိုက်နော်”

သူ ပလုတ်ပလောင်း ကိုက်စားပြီး ပခုံးတွန့်တယ်။ ညစ်ပတ် ပေရေ နေတဲ့ သူ့အဝတ်တွေကို ကျွန်မ ဆွဲချွတ်ချင်လိုက်တာ။

ကားစုတ်ကြီးကို သူ မောင်းထွက်သွားတော့မှ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေ တဲ့ ကလေးတွေကို ခြင်းထဲက စားစရာတွေ ကျွန်မ စဝေနေတုန်း ချာတိတ် ကလေးကို ဆွဲပြီး ဆယ်လီ အိမ်ထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားတယ်။ အန်ကယ်ပီတီရဲ့ သား တဲ့။ ဒါဆို ဒီကလေးက ကျွန်မမောင် ဝမ်းကွဲပေါ့။

ကျွန်မတို့ တမျိုးလုံး အရှက်ကွဲကြရတော့မှာပါလား။

အဲဒီနေ့က စပြီး အနိဋ္ဌာရုံတွေထဲက ရော်နီ ကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ကျွန်မ သစ္စာဆိုလိုက်ပါတယ်။

(နှစ်)

အဲဒီနောက်ပိုင်း နှစ်နှစ်လောက် ရော်နီကို ကျွန်မ သိပ်မတွေ့တော့ဘူး။
ဒွန်ဒါရီ အထက်တန်းကျောင်းကို သူ ရောက်လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့
သူ့အကြောင်း မကြာမကြာ ကြားနေရတယ်။

တည ဟော့ပဲက အိမ်မှာ သူ့အကြောင်း ပြန်ပြောပြတယ်။

“ဒီနေ့မနက် ရော်နီဆာလဗန် တကောင် ကျောင်းလာတော့ နဖူးမှာ
ဇရာမ အာလူးသီးကြီးနဲ့။ အာလန်နဲ့ ဟာရီးတို့ နှစ်ယောက် သူ့ကို ဝိုင်းဆော်တာ
တဲ့။ သူတို့အိမ်နားက စာတိုက်ပုံးကြီး လဲသွားရော တဲ့”

အိပ်ခန်းက နိမိတ်ဖတ်တယ်။

“ဒီကောင် မကြာခင် ကျောင်းထုတ်ခံရမှာပါ။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတည့်တာ
ပဲ”

သူ ပြောပုံကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တခါ
မိသားစု စုံတော့ ကျွန်မ ပြောထည့်လိုက်တယ်။

“နင်တို့တွေ လူအုပ်နဲ့ အနိုင်ကျင့်ဖို့ပဲ တတ်တယ်။ သူ့လို တယောက်
မှ သတ္တိမရှိကြဘူး”

ရော်နီဟာ နွားစားကျက်ထဲက တောပန်းချိုလိုပဲ။ အမြဲတမ်း ရှင်သန်
 နေမှာ။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး။ စာအုပ် မဝယ်နိုင်ဘူး။ ခဲတံဖိုး မရှိဘူး။ အတန်း
 လိုက် ပျော်ပွဲစားထွက်ရင် ပိုက်ဆံ မထည့်နိုင်လို့ မလိုက်ရဘူး။ ကျွန်မတို့အတွက်
 သာမန် ကိစ္စကလေးကိုတောင် သူ မပါနိုင်ဘူး။ ကျောင်း စားသောက်ဆိုင်မှာ သူ
 စားတာ တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အားကစားမှာလည်း ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင်တော့
 ဘယ်ကဏ္ဍမှ မပါနိုင်ဘူး။ ကျောင်းတက်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင် လေ။

တခါပဲ ကျောင်းက ထွက်သွားရပါတယ်။ အစောပိုင်းတနှစ် နွေဦးမှာ
 ပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ကိုးနှစ်။

ဦးလေး ပီတိ ဖွင့်ထားတဲ့ ကားပစ္စည်းဆိုင်ကို ရော်နီကြီး မူးမူးနဲ့
 မောင်းလာပြီး ဝင်တိုက်တယ်။ ဆိုင်ရှေ့ မှန်တံခါး ကွဲသွားတော့ ဆိုင်ထဲက
 ပစ္စည်းတွေကို ကားတာယာကစ အားလုံး စိတ်ကြိုက် သယ်သွားတယ်။ မြင်တဲ့
 လူတွေက ရဲကို သွားတိုင်တယ်။ ရဲမှူးဗင့်စ်က အဖေ ညီဝမ်းကွဲ။ တရားသူကြီး
 အန်ကယ်ဝီလျံက ရော်နီကြီးကို ထောင်နှစ်လ ချလိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ရော်နီ
 ဆယ့်လေးနှစ်သား ရှိနေပြီ။ တခါတည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်။
 အဖေနဲ့ အန်ကယ်ဗင့်စ် တောထဲကို ဝင်ရှာကြတယ်။ ရက်တော်တော်ကြာအောင်
 ရှာမတွေ့လို့ လက်လျှော့လိုက်ကြရတယ်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ရော်နီ တောထဲမှာ ငတ်သေမယ် ထင်တယ်”

လို့ ကျွန်မ ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ ပြောတော့ ဘိုးဘိုးဂျိုးဇက်က သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်ကို
 လက်ညှိုး တင်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။

“ရော်နီ ဘယ်တော့မှ မငတ်ဘူး။ သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘိုးဘိုး
 သိတယ် သမီး” တဲ့။

***

‘ခြေဆယ်လှမ်း’ ရေကန်က မလိုနီပိုင် မြေထဲမှာ ရှိခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ
 ဘယ်သူမှ မမှတ်မိကြတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ ယာမြေတွေရဲ့ အဆုံးပိုင်း ရေထွက်
 စမ်း အပေါ်ဘက် တမိုင်လောက်အတွင်းမှာ တောင်ပေါ်ရေကန်ကလေးတခု
 ရှိတယ်။ တောင်ကြားထဲမှာ။ လမ်းဟောင်းကြီးအတိုင်း တမိုင်လောက် ကား
 နဲ့ တက်သွားရတယ်။ ပြီးတော့ မတ်စောက်စောက် တောင်ပေါ်လမ်းကို
 ဆက်တက်ကြရတယ်။

mgjoe.com

‘ခြေဆယ်လှမ်း’ အမည်တွင်တဲ့ ရေကန်ကလေး အကြောင်းကို ဘိုးဘိုးက ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြတယ်။ လူနီရိုင်းတွေဆီက လာတဲ့ ပုံပြင် တဲ့။ ရေကန်ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဒီဘက်ကမ်းကို ခြေဆယ်လှမ်းနဲ့ ဖြတ်နိုင်တဲ့ လူတယောက် ရှိတယ် တဲ့။ ကန်ထဲက ဧရာမလိပ်တွေရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်ကို နင်းပြီး ဖြတ်ပြေးတာ တဲ့။ အဲဒီ လူနီအင်ဒီယန်းက ဘိုးဘိုးကြီးတို့ ညီအစ်ကိုတွေကို သစ်လုံးအိမ်ကလေး ကူဆောက်ပေးခဲ့တာ တဲ့။ အခန်း နှစ်ခန်းပါတဲ့ အမဲလိုက်တဲ့အခါ နားဖို့ အိပ်ဖို့ သစ်လုံးအိမ်ကလေး။ သစ်မျိုးစုံ ပါတယ်။ လှေအပျက်က ရတဲ့ ပျဉ်ချပ်တွေ လည်း ပါရဲ့။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကိုတော့ ကျောက်တုံး အချောစားတွေနဲ့ လုပ်ထားတယ်။ သစ်လုံးအိမ်ကို ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ တူမတွေက မြေနဲ့အတူ အမွေရခဲ့ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးပိုင်တဲ့ တူမက မိနီဆိုတာမှာ နေတော့ သူ့ကို ကျွန်မတို့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖူးကြဘူး။

ဘိုးဘိုးက သူ့ရဲ့ နောက်အမိုးဖွင့် ကားကလေးကို ချုံတွေ တောတွေ ထနေတဲ့ အိမ်ကလေးရှေ့အထိ မောင်းလာပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှာ ပြတင်းပေါက် မရှိတော့ဘူး။ လေးထောင့်စပ်စပ် ကျည်းဘောင်တွေပဲ ကျန်တော့တယ်။

“ဒီအထဲမှာ ရော်နီ ရှိလား ဟင် ဘိုးဘိုး”

ကျွန်မ တိုးတိုး မေးလိုက်တယ်။

ဘိုးဘိုးက ကန်ဘောင်ပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“အဲဒီမှာ သူ ငါးမျှားပြီး အဝအပြ စားနေမှာပေါ့။ သူ့ကို တခါ နှစ်ခါ လောက် ဘိုးဘိုး အဝေးကနေ လှမ်းမြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘိုးဘိုးကို မတွေ့ဘူး။ အဲဒီအကြောင်း ဘွားဘွားကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ သမီးဘွားဘွားနဲ့ တိုင်ပင်ထားတယ်။ သူ ဒီကို လာတတ်မှန်း ဘိုးဘိုးတို့ သိတယ် ဆိုတာ သိသွားရင် သူ နောက် လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကားဆီ ပြန်သွားကြပြီး ဘိုးဘိုးက စက္ကူပုံးတစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ စားစရာ မျိုးစုံပါတဲ့ စက္ကူပုံး။ ပြီးတော့ ကန်ဘောင်ပေါ်က ချုံတစ်ခုပေါ် သွားတင်ထားလိုက်ပြီး ဘိုးဘိုးက စာရွက်နဲ့ ခဲတံ လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်မ စာတိုလေး တကြောင်း၊ နှစ်ကြောင်း ကောက်ရေးလိုက်တယ်။

“ရော်နီ... နင်စားဖို့ ငါတို့ မြေးအဘိုး လာပို့တာ။ စိတ်ချ၊
ငါတို့ ဘယ်သူ့ ကိုမှ မပြောဘူး။

နင့်သူငယ်ချင်း... ကလျာ”

“သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူး။ သမီးကိုတော့ ယုံမှာပါ”
လို့ ဘိုးဘိုးက ပြောတယ်။

ကျွန်မတို့ နောက်တနေ့ သွားတော့ စားစရာတွေ သူ စားထားတာ
တွေ့ရတယ်။ ပလတ်စတစ်ခွက်တွေကို ဆေးပြီး မှောက်ထားတာ တွေတော့
ကျွန်မ အရမ်းပျော်သွားတယ်။ နောက်နေ့တွေမှာ ကျွန်မတို့ မှန်မှန် သွားပို့တယ်။
စာတွေလည်း မှန်မှန် ရေးပြီး ထားခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တလလောက် ကြာသွားတယ်။ ဘွားဘွား ဒေါ်တီကလည်း
မညည်းမညူ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ပေးတယ်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ကြက်ကင်
နဲ့ မုန့်မျိုးစုံ ပို့ပေးတယ်။

ရော်နီကြီး လွတ်လာပြီးတော့ အဖေက ပူပူပင်ပင် ပြောတယ်။

“ဒီကောင်လေး နှစ်လလုံးလုံး ဘယ်မှာ သွားပုန်းနေသလဲ မသိဘူး”

တဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ရော်နီ ကျောင်းကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ
အဖေက မှတ်ချက်ပေးတယ်။

“သူ့ ကြည့်ရတာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေခဲ့ရပုံပဲ။ တော်တယ်လို့
ပြောရမှာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ သားရယ်။ သူ့ကို အမှတ်ပေးရမှာပေါ့”

လို့ ဘိုးဘိုးက ထောက်ခံတယ်။

***

ခရစ္စမတ်ကာလ ရောက်တော့ မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် တမြို့လုံး ရောင်စုံ
ဖြာနေတယ်။ အားလုံး ပျော်နေကြတဲ့အထဲ ကျွန်မလည်း ပါတာပေါ့။ အမျိုးသမီး
များ အဖွဲ့က ဧရာမ ခရစ္စမတ်ပွဲကြီး ခြိမ်ခြိမ့်သဲ ကျင်းပနေကြတယ်။ စနေနေ့ည
မှာ ဘုရားကျောင်းက ခရစ္စမတ် ပရိတ်တရားတော်နာဖို့နဲ့ ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကို
ကြိုဖို့ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ မလိုနီမျိုးတွေရော၊ ဒလေနီမျိုးတွေပါ အားလုံး ရောက်နေကြတယ်။ လေအေးက အရိုးခိုက်အောင် တဖြူးဖြူး တိုက်နေပေမဲ့ ကျွန်မက သားမွေးကုတ်အင်္ကျီနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး ရပ်နေတယ်။ အစ်ကိုတွေ၊ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေနဲ့အတူ တိုးဝှေ့ပြီး ကျွန်မ ပျော်နေတယ်။ နောက်ဘက်ကို အမှတ်မထင် ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဟင်... ရော်နီပါလား။ သူ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကုန်စုံဆိုင်လေး တဆိုင်ရဲ့ အဖီအောက်မှာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး သူ ရပ်နေတာ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ကိုးနှစ်သမီး။ ပုပုဝဝ။ သူက ဆယ့်လေးနှစ်။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ အရောင်အဆင်း အလျှင်းမရှိတော့တဲ့ ဂျင်းဝတ်စုံနဲ့။ ချည်ဂျာကင်က တံတောင်ဆစ်တွေ စုတ်ပြနေပြီ။ ချမ်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ ပခုံးနှစ်ဖက် ကျုံ့ပြီး သူ ရပ်နေတာ။

ကျွန်မက မသိမသာ ထွက်လာခဲ့ပြီး လူတွေကို တိုးရင်း ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ လက်ခံတိုင်ကို မှီပြီး ရပ်နေရင်း သူ ကျွန်မကို ဇေဇေဝါ ဖြစ်နေဟန်နဲ့ အကဲခတ်နေပုံရတယ်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ရော်နီ”
လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ ဒီလောက် တည်ငြိမ်တဲ့ လူငယ်မျိုး ကျွန်မ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ငြိမ်သက်ပုံက ငှက်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ကြောင်တကောင်ရဲ့ ပုံစံမျိုး။ ကျွန်မကို အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ထူးဆန်းတဲ့ ကောင်မလေးပါလား ဆိုပြီး သူ ကြည့်နေပုံရတယ်။ သူ့ကို အမြဲ ရန်လိုတဲ့ အစ်ကိုတွေ တလှေ့ကြီးရဲ့ ညီမလေးပေါ့။ မလိုနီ တမျိုးလုံးက ဖူးဖူးမှုတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။

ခဏနေမှ သူ ပြန်နှုတ်ဆက်တယ်။
“ဟဲလို၊ နင်က သိပ်လက်ဖြောင့်တာပဲနော်၊ သိပ်တော်တယ်”
“နင်လဲ တော်တာပဲ”
“နင့် ကြည့်ရတာ နီကြောင်ကြောင် မှင်စာလေးလိုပဲ”
ကျွန်မ အရပ်က သူ့ အင်္ကျီအိတ်လောက်ပဲ ရှိတာကိုး။
“အို... ငါ ထွားလာဦးမှာပေါ့”
သူက အဝေးကို ငေးကြည့်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။
“အင်း... နင်ကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး”

“နင်လဲ မဆိုးပါဘူး”

“နင်က စာကောင်းကောင်း ရေးတတ်တယ်နော်”

အဲဒီအချိန်မှာ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် စပါတော့တယ်။ ရှေ့ဆုံးက မီးသတ်ကားနီနီကြီး တရွေ့ရွေ့ လိုမ့်လာတယ်။ ကားပေါ်မှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း မီးသတ်တပ်သားတွေ ထိုင်လို့။ သူတို့က လမ်းဘေး ပရိသတ်ထဲကို ချိုချဉ်တွေ ပစ်ချတယ်။ တော်ဖီထုပ်ကလေး တထုပ် ကျွန်မ ခေါင်းတည့်တည့်ကို ဝဲကျလာတယ်။ ရော်နီက ခုန်ပြီး ဖမ်းယူလိုက်တယ်။

သူက ကျွန်မကို ကမ်းပေးရင်း ပြောတယ်။

“ရှေ့... နင့်ဆီ လာတာ၊ နင် ယူလိုက်”

“အို... နင် ဖမ်းမိတာပဲ၊ နင် ယူပေါ့။ ပြီးတော့ ငါ တော်ဖီ မကြိုက်ဘူး”

ကျွန်မ လိမ်ပြောလိုက်တာ။ ကျွန်မအထင် ဒီနှစ် ခရစ္စမတ်အတွက် သူ ရတဲ့ လက်ဆောင်ဟာ ဒါကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘူး။ သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပခုံးတွန့်ပြီး အထုပ်ကလေးကို အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်မက သူ့ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“လမ်းလျှောက်အဖွဲ့တွေ ရောက်လာရင် ငါ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဟို ဆိုင်ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်က တက်ကြည့်မှ ထင်တယ်”

“ဟာ... လိမ့်ကျပါဦးမယ်ကွာ”

“မကျပါဘူး၊ နင့်ခေါင်းကို ကိုင်ထားမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ အင်္ကျီလက်မောင်းကို ဆွဲပြီး ကျည်းဘောင်ကို ခြေကန်ပြီး ကျွန်မ တက်လိုက်တယ်။

“ဟာ... လိမ့်ကျတော့မှာပဲ”

“မကျပါဘူး၊ နင့်ကို ကိုင်ထားတာပဲ။ မလှုပ်နဲ့နော်၊ နင်လှုပ်မှ ငါ လိမ့်ကျမှာ”

“ဟာ... မလှုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ဆင်းတော့”

“မဆင်းဘူး။ ငါ့သဘောနဲ့ငါ လုပ်တာ”

ဟောတော့...။ လူအုပ်ထဲက မေမေ ကျွန်မကို မြင်သွားပြီ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ လှမ်းမြင်တော့ မေမေ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ နံဘေးက ဖေဖေကို ပခုံးတို့ပြီး ပြတော့ ဖေဖေ လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်မက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ သူတို့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဖေဖေ မျက်လုံးကြီးတွေ ကလယ်ကလယ်

ဖြစ်သွားတယ်။ မေမေက မျက်မှောင်ကုတ်နေတယ်။ ပြီးမှ ဖေဖေက မေမေ
လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး လမ်းပေါ်က ပွဲဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်မက ရော်နီ ကို ခပ်ရွှင်ရွှင် ငဲ့ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“တွေ့လား၊ သူတို့ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး”

သူက မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒုက္ခပါပဲ။ နင် ဘာမှ မသိဘူးနော်”

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ အားလုံးသိတယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့
ကျောင်းဘင်ခရာအဖွဲ့နား ရောက်တော့ အကြံတခု ရုတ်တရက် ပေါ်လာတယ်။

“ဒီမယ် ရော်နီ၊ ဟော်လီထင်းရှူးကိုင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ ခရစ္စမတ်ပန်း တမျိုးမျိုး
ဖြစ်ဖြစ် နင် ရှာခဲ့ပါလား။ မေမေ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် အတွက်လေ။ သူ သိပ်သဘော
ကျမှာ။ အိမ်မှာ လုပ်တဲ့ မုန့်တွေ နင် ရမှာ သေချာတယ် ရော်နီ”

“ဒုက္ခပါပဲ။ နင် ဘာမှ မသိဘူး ကလျာ”

“ဟာ... ဒါပဲ ပြောနေတယ်။ နောက်တခါ ထပ်ပြောကြည့်၊ နင့် ဆံပင်
တွေကို ငါ ဆွဲနုတ်တော့မယ်”

ဒီတော့ သူ ငြိမ်သွားတယ်။ ပရိသတ်ထဲက ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ထွက်
လာတယ်။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတားကြဘူးလား”

ရော်နီကြီး စိတ်နင်းလှည့်လည်ပွဲထဲဝင်လာပြီး နောက်နေပြီတဲ့။ ယိုင်ထိုး
ယိုင်ထိုးနဲ့ ဧရာမ ဝက်ဝံကြီးတကောင်လို မိန်းကလေး ကင်းထောက်အဖွဲ့ထဲကို
လက်ထဲက ဘီယာပုလင်း လွှဲကာ လွှဲကာနဲ့ အော်နေတယ်။

“နင်တို့ ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုး မျှော်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ လာပြီလေ။
လာကြ၊ ငါ့ကို နမ်းကြ”

ပြောပြီး ဘီယာပုလင်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပုလင်းက လူအုပ်ကြီး
ကို လွန်ပြီး ခြေတကြွကြွ ဖြစ်နေတဲ့ မြင်းတကောင်ကို သွားမှန်ပါလေရော။
မြင်းက မိန်းကလေးဘင်ခရာအဖွဲ့ထဲ စွတ်ပြေးဝင်လာတော့ ကျွန်မ အစ်မဝမ်းကွဲ
ဘက်စတာ ပလွေမှုတ်နေရင်း လဲကျသွားပါလေရော။ အဖေနဲ့ လူကြီးတချို့
ပြေးသွားပြီး ရော်နီကြီးကို ဆွဲထုတ်ကြတယ်။ သူက ထိုးကြိတ် ရုန်းကန်တော့
အဖေမျက်နှာ သူ့ လက်သီးစာ မိသွားတယ်။

ကျွန်မ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ရော်နီ ခေါင်းကို အားပြုပြီး

ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မက အဖေ့ဆီကို လူတောထဲ တိုးသွားချိန်မှာ ရော်နီလည်း လူအုပ်ထဲ ပျောက်သွားတယ်။

ခရစ္စမတ်နေ့မှာ ဒွန်ဒါရီ အထက်တန်းကျောင်း ဘင်ခရာအဖွဲ့ ပွဲပျက်ခဲ့ရပုံ နောက်တနေ့ အတ္တလန္တာ သတင်းစာတွေမှာ ပါလာတယ်။ တီဗွီသတင်းတွေမှာရောပဲ တဲ့။ ဒွန်ဒါရီကျောင်းသူကလေးတွေရဲ့ ဘင်ခရာပွဲပျက်ပုံပျက်နည်းသတင်းကို အသေးစိတ် ရေးသတဲ့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ကလေးကို ဝိုင်းဟားကြတာပေါ့။ ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း။

အဲဒီပွဲမှာ အဖေ နှာခေါင်းရိုး ကျိုးသွားတယ်။ ရော်နီကြီး ထောင်သုံးနှစ်ကျသွားတယ်။ ရော်နီ ထွက်မပြေးခင် ရဲမှူး အန်ကယ်ဗင့်စ်က အချိန်မီ တားနိုင်ခဲ့တယ်။ ခြေဆယ်လှမ်းရေကန်ကို သူ သွားချိန် မရတော့ဘူး။ အန်ကယ်ဗီလျံက သူ့ကို ပြည်နယ် လူငယ်ပြုပြင်ရေးကျောင်းကို ပို့ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။

***

သူ့အဖေ ထောင်က လွတ်လာတော့ ရော်နီလည်း အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဘိုးကြီးက ဒေစီမက်ကလင်ဒန်နဲ့ အနေများတယ် တဲ့။ ဒီသတင်းကြောင့် နောက်နှစ် အိစတာမှာ အမေနဲ့ အန်တီဒေါ်တီ အဲဒီဘက်ကို မသွားတော့ဘူး။ အလှူခြင်းတွေ ဝေဖို့အဖေနဲ့ အန်ကယ်ဘတ်တို့နှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနှစ် အိစတာမှာ ရော်နီတယောက် ဘယ်လို စခန်းသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိလိုက်ဘူး။ အီဗန်နဲ့ ဟော့ပ်က သူ့ကို ကျောင်းမှာ တွေ့တယ်။ ပိုပြီး ငေါင်စင်းစင်း ဖြစ်နေသလိုပဲ တဲ့။ ဟော့ပ်ကို အတင်း အပူကပ်ပြီး စာတစောင်နဲ့ ချောကလက် ယုန်ရုပ်ကလေး သူ့ဆီ ပို့ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ ဟော့ပ်က လူကြီးတွေ ဆူလိမ့်မယ် ဆိုပြီး ခေါင်း တွင်တွင်ယမ်းတယ်။

***

အဲဒီနှစ် စက်တင်ဘာလထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ အငိုလွယ်ပြီး အရှိုက်ခက်ခြင်း ပါကလားလို့ ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မတို့ တမျိုးလုံး ဘောလုံးပွဲ ကြည့်တတ်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နွေရာသီ ပထမပွဲကို မလွတ်တမ်း ကြည့်ကြပါတယ်။ အဲဒီည ပွဲကတော့ ထူးထူးခြားခြား ကြည့်လိုကောင်းတဲ့ ပွဲပါပဲ။ လေအေးကလေး တဖြူးဖြူးနဲ့။ သစ်ပင်

mgue.com

ထိပ်ဖျားတွေပေါ်မှာ ထိုးဆင်းလာတဲ့ လရောင်က ငွေရောင်တလက်လက်။

ဘောလုံးအသင်းထဲမှာ အိုဘရိန် မိသားစုတွေ၊ မလိုနီမျိုးတွေက အများစုပေါ့။ လက်ခုပ်ဩဘာသံအရဆုံးအုပ်စုပေါ့။ ဒွန်ဒါရီအထက်တန်းကျောင်း ဘောလုံးကွင်း စိမ်းစိမ်းကို ဝါကြန့်ကြန့် ပြေးခုန်ပစ် လမ်းတွေက ဝန်းရံထား တယ်။ ပွဲကြည့်စင် ရှေ့ပြေးလမ်းပေါ်မှာ ဧရာမ ပိုးဖလံကောင်တွေ တဝီဝီနဲ့။

ပြေးလမ်းထဲက အုပ်စုထဲမှာ ကျွန်မ ရောက်နေမှန်း ဘယ်သူမှ လှမ်း မြင်ရမယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ အုပ်စုက လူတွေ မျက်စိအနောက်ဆုံး အုပ်စု လေ။ ကျွန်မတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတောင်ပါတယ်လို့ ထင်နေကြတာ။ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကြ၊ ဟေးလားဝါးလား လုပ်လိုက်ကြနဲ့လေ။ လူကြီးတွေ မျက်စိအနောက်ဆုံး အုပ်စုပေါ့။

ရဘက်ကာက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ လျှောက်သွားနေရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ အထက်တန်းကျောင်းရောက်ရင် ဟောဒီကွင်းထဲမှာ စတား ဖြစ် စေရမယ်။ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့လေ”

“ငါလဲ ကြိုးစားမယ်”

ဝိုင်အိုလက်က သံယောင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မက ခေါင်းယမ်းလိုက် တယ်။ လက်ခုပ်သံ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ တကွက်မှားရင် အဟားခံရမှာကို သူတို့ မတွက်ကြဘူး။

“ငါတော့ နင်တို့အထဲ မပါဘူး”

တူးလာတော့ဘဂါက အခိုင်အမာ ပြောတယ်။

“ငါက အယ်လ်ဗင်ဘက်မှာ နေမှာ။ သူက ထိပ်ဆုံး ရောက်မှာ”

ကျွန်မတို့အားလုံး တူးလာကို စွေကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ကောင်မလေး က ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ ပုညက်ညက်။ အသားက ချောကလက်ထက် မည်းသေး။ သူက ကောက်လိမ်ကွေးတဲ့ ဆံပင်တွေကို ဦးထုပ်နဲ့ ဖိဆောင်းထားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့နောက်ဘက်က ဘင်ခရာသံတွေ ဟိန်းထွက် လာတယ်။ ဘောလုံးအသင်း ချီတက်လာပြီ။ ကျွန်မတို့အားလုံး လှည့်ကြည့် လိုက်ကြတယ်။ တူးလာအစ်ကို အယ်လ်ဗင်တော့ဘလာက အတော်ဆုံး ဘောလုံးသမား။ သူ မည်းပေမဲ့ အသားရောင်ကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ တခဲနက် အားပေးကြတယ်။

တူးလာက ရယ်ပြီး ပြောတယ်။

“တွေ့လား။ ကောလိပ်ရောက်ရင်လဲ အယ်လ်ဗင်က ထိပ်သီး ဘောလုံး သမား ဖြစ်မှာ”

ကျွန်မတို့အားလုံး ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်လျှောက်ကြတယ်။ လမ်းဘေး ဈေးတန်းမှာ တူးလာနဲ့ အယ်လ်ဗင်တို့ အဘိုးက ခေါက်စားပွဲကလေးတလုံး ခင်းပြီး ပန်းသီး ရောင်းနေတယ်။ မြေးကိုလည်း အားပေးရင်းပေါ့။ ဘော့စ် တော့ဘလာကို ပန်းသီးလို့ နာမည်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်။ မြို့ပြင်တောင်ကြောပေါ် မှာ သူ့ ပန်းသီးခင်းတွေက တမျှော်တခေါ်။ တော့ဘလာမျိုး အားလုံး သူ့ခြံမှာ အလုပ် လုပ်ကြတယ်။ စိုက်ချိန်၊ ခူးချိန်၊ အသီးရောင်းချိန် အားလုံးပေါ့။

သူ့ ရှေ့နာမည်က တကယ် ဘော့စ် ပါ။ သူနဲ့ ကျွန်မတို့အဘိုး ဂျိုးဇက် က အမဲလိုက်ဖက်၊ ငါးမျှားဖက် တဲ့။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ လို နေခဲ့ကြတာ တဲ့။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေ၊ အောက်တန်းကျ တဲ့ လူတွေကို မကြိုက်ကြဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ လူ ဖြောင့်တွေ။ ဘိုးဘိုးဂျိုးဇက်က သူ့ကို ဘော့စ်တီလို့ ခေါ်တယ်။ လူတိုင်းက သူ့ကို လူမည်းမို့ နှိမ်မခေါ်ဘူး။ မစ္စတာတပ်ပြီး မစ္စတာတော့ဘလာ လို့ တလေးတစား ခေါ်တယ်။

ခေါက်စားပွဲနဲ့ဘေး မီးဖိုသံပူပြားပေါ်မှာ မီးသင်းထားတဲ့ ပန်းသီးတွေ တဖျစ်ဖျစ် အသံထွက်ပြီး မွှေးပျံ့နေပုံက သွားရည်ယိုချင်စရာ။ အရည် တရွမ်း ရွမ်း ပန်းသီးပူပူတွေကို မစ္စတာတော့ဘလာက သားလှီးဓားထက်ထက်နဲ့ အပိုင်း ပိုင်း လှီးနေတယ်။ နောက်မှ ပန်းကန်တွေထဲ ထည့်ပြီး အနားမှာ စောင့်နေတဲ့ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကို လိုက်ပေးတယ်။ လူတွေက တဒေါ်လာပြားတွေကို စားပွဲပေါ်က ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပေးကြတယ်။

ကျွန်မတို့အထဲက တူးလာက လှမ်းပြောတယ်။

“ဘိုးဘိုး၊ သမီးတို့အတွက်လဲ တပွဲ”

မစ္စတာတော့ဘလာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ပြောတယ်။

“အေး... ရမယ်၊ စကားတွေများပြီး တအားမဆူရင် ပြောတာ”

သူ့အနားမှာ ယင်ကောင်တွေ ရောက်လာတယ်။ သူ ခပ်သွက်သွက် အလုပ်လုပ်ရင်း ကျွန်မတို့အတွက် နှစ်ပန်းကန် ပေးလာတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး နှစ်ဒေါ်လာ သွားထည့်လိုက်တယ်။ သူက ရောင်းရငွေအားလုံး ဘောလုံး အသင်းကို လှူမှာ တဲ့။

ကျွန်မတို့လူသိုက် ဈေးတန်းကနေ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ပန်းသီးစိတ်
တွေ အားရပါးရ ဝါးလို့။ ကျွန်မကို ဘယ်သူတွေများ မြင်သွားပါလိမ့်ဆိုပြီး ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟင်... ဈေးတန်း ဟိုဘက်ထိပ် တောင်ကုန်းလေးပေါ်က ရော်နီ
ရပ်ကြည့်နေပါလား။ ကျွန်မ တုံ့သွားတယ်။ သူ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်
နေမလား၊ သဘောကျနေမလား။ ကျွန်မ သူ့ကို အကဲခတ်လို့ မရဘူး။ သူ ဆယ့်
လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ လူကြီးတယောက်လို ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီး
ဖြစ်နေပြီ။ အရပ်မြင့်မြင့် ပခုံးကျယ်ကျယ်နဲ့။ ဝတ်ထားတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီက
အရောင်အဆင်း လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ အင်္ကျီအနီ ပွပွကြီးက အဖာတရနဲ့။

ရဘက်ကာက တိုးတိုး မေးတယ်။

“သူက နင့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေး...၊ သူ့ကို ငါ ဖက်ကိုက်မှာ ကြောက်လို့လား မသိဘူး”

ကျွန်မ စိတ်ညှိုးခံထားရသလို ဘာလုပ်မိမှန်း မသိဘဲ သူ့ရှိရာ
တောင်ကုန်းကလေးဆီကို ပြေးတက်သွားမိရက်သား ဖြစ်နေတယ်။ ရော်နီက
ကျောဆန့်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။

ရဘက်ကာ နောက်က လှမ်းအော်တယ်။

“နင့်အမေကို တို့ သွားပြောမှာနော်”

ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေမေတို့ရှိတဲ့ ပွဲကြည့်စင်ဘက်ကို သူ
သွားနေပြီ။ တူးလာနဲ့ ဝိုင်အိုလက်တို့ နှစ်ယောက်က သူ့နောက် လိုက်သွားကြ
တယ်။

ရော်နီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံနဲ့ ဆီးအော်တယ်။

“သွား... သွား... မလာနဲ့၊ ပြန်... ပြန်”

သူ့အသံက ခရစ္စမတ်တုန်းကထက် ပိုပြီး အောင်မြင်နေသလိုပဲ။ သူက
ထပ်အော်ပြန်တယ်။

“ဟေ့... ပြန်သွားလေ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ပြဿနာတက်ဦးမယ်”

ကျွန်မ ရပ်လိုက်တယ်။ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်။

“နင် ဘာလို့ ငါ့ကို ကြောက်နေတာလဲ ဟင်”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး။ နင် ဘာမှလဲ နားမလည်ဘဲနဲ့၊ ပြဿနာတက်ဦး
မယ်။ သွား... သွား”

“နင် ဒါလောက် မကြီးသေးဘူး။ သိပ် လူကြီးဆန်မနေနဲ့။”

“ဟေး... ကလျာ”

အော်သံကြားလို့ ကျွန်မ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်မအစ်ကို ဝမ်းကွဲ ကာလံတန်။ သူက အထက်တန်း ရောက်နေပြီ။ ဧရာမ ဗလကြီး။ တောင် ကုန်းပေါ်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်နေတယ်။ သူနဲ့ ရွယ်တူအုပ်စု ခြောက်ယောက်လောက်နဲ့။

ပြီးတော့ ထပ်အော်ခေါ်တယ်။

“ကလျာ... လာခဲ့။ အဲဒီ ခွေးသူတောင်းစားကို ထားခဲ့”

ကာလံတန်က ကျွန်မတို့ အမျိုးထဲမှာ ပြောလေ့ပြောထ မရှိတဲ့ စကား လုံးမျိုးနဲ့ အော်နေတာ။ ကျွန်မ သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရော်နီ အနားမှာ ယှဉ် ရပ်နေလိုက်တယ်။

“သွား... နင် သွားတော့”

ရော်နီ အသံက တိုးပေမဲ့ ကြောက်စရာကောင်းနေသလိုပဲ။

“နင့်ကို သူတို့ စော်ကားတာ နင် ဒီအတိုင်း ခံနေမလား ရော်နီ”

ဘယ်လောက် ဇွတ်တရွတ်နိုင်တဲ့ ကျွန်မပါလဲ။ သူ့ကို ကျွန်မ မြှောက် ပေးသလို လုပ်နေမိတယ်လေ။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာမှာကို လုံးဝ မတွေးဘူး။ ကာလံတန်က တောင်ကုန်းပေါ် ပြေးတက်လာပြီး ကျွန်မကို ဆက်အော်တယ်။

“နင် လုပ်နေပုံက နင် ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်လဲ။ မက်ကလင်ဒန် ညီအစ်မတွေလို ဖာ ဖြစ်သွားမှာ၊ သိလား”

သူက အနားရောက်လာပြီး ကျွန်မ လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲတယ်။ တပြိုင်တည်းမှာပဲ ရော်နီက သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ အောက်ကနေ အော်ပြီး ကာလံတန်က ရော်နီကို ပြန်ထိုးတယ်။ ဗလချင်း မမျှတော့ ကာလံတန် အသာ စီးရသွားပြီး တအား ဖိထိုးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အဖွဲ့တွေ အပြေး ရောက်လာကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခင် ကျွန်မက ကာလံတန်အပေါ် ခွစီးလိုက် ပြီး သူ့လည်ပင်းကို တအား ငုံ့ကိုက်ထည့်လိုက်တယ်။ သူ ငယ်သံပါအောင် အော် ပြီး ကျွန်မကို တွန်းချတယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်ကို လက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေ ရောက်လာ တော့တာပါပဲ။ ကျွန်မ ကုန်းထဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကာလံတန်ရဲ့

လက်သီးဟာ ကျွန်မ မျက်နှာတည့်တည့်ကို စွတ်ဝင်လာတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မ ပါးစပ်တခုလုံး ကြေမွသွားသလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ အားလုံး မှောင်သွားပါလေရော။

ကျွန်မ သတိရလာတော့ ကျွန်မခေါင်းကို အမေက ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ပွေ့ထားရင်း အဖေ့ကို အော်ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်မ မေးစေ့ပေါ်ကို သွေးတွေ တအား စီးကျနေတော့ အမေက ရေခဲပါ ယူခဲ့ဖို့ လှမ်းပြောတယ်။ ကျွန်မ ဝိုးတိုး ဝါးတား သတိရလာတော့ ဘေးမှာ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အမေက သူ့ဂါဝန် ရေသီနားနဲ့ ကျွန်မ ပါးစပ်ကို ဖိထားတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ အဘွားရဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ မျက်လုံးပြာတွေကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဘွားက အမေ့ကို ပြောတယ်။

“သူ့သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးသွားပြီ မေရီ”

ဟင်... သွား တဲ့။ ပါးစပ်ထဲမှာ ကျောက်ခဲတွေ ငုံ့ထားရသလို ဖြစ်လာ တာနဲ့ အမေပေါင်ပေါ်ကို ကျွန်မ ထွေးထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ သွေးအလူးလူး နဲ့ သွားနှစ်ချောင်း ထွက်ကျလာတော့ အဘွားက ဘာမှ မပြောဘဲ လက်ကိုင် ပဝါနဲ့ အသာကောက်ယူပြီး အမေ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ရတယ်။ ခုနေ ပြန်စိုက်လိုက်ရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

အမေက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး-

“ဒုက္ခပါပဲ မေမေရယ်။ သူ ပြုံးလိုက်ရင်...”

ကျွန်မက ရော်နီ ကို လှမ်းအဆွဲလိုက်မှာ -

“ဝေါနီ”

ကျွန်မ သူ့နာမည်ကို ပီအောင် မခေါ်နိုင်တော့ဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရော်နီဒူးထောက်ရက်သားရှေ့ကိုခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေခဲ့တယ်။ လက်နှစ်ဖက်က မြေကြီးမှာထောက်လို့။ အဘိုးနဲ့ မစ္စတာတော့ဘလားက သူ့နံဘေးမှာ ဒူးထောက် ပြီးသူ့အင်္ကျီအဖျားနဲ့ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပေးကြတယ်။ သူ့အင်္ကျီမှာ ဆွေးတွေ ရွဲရွဲနစ်နစ်လို့။ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟင်... သူ့ပါးစပ်လည်း ဟောင်းလောင်း ကြီးပါလား။

ကျွန်မ အော်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟယ်... နင့် တွားတွေ...”

ပြောပြီး ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ပါးစပ် ဟပြလိုက်ရင်း -

“ဝေါနီ ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ ကာလ်လန် လုပ်တာ... ကာလ်လန် လုပ်တာ”

အမေက ကျွန်မကို သိုင်းဖက်ထားရင်း -

“ရှူး... ရှူး...။ သမီး စကားမပြောနဲ့”

အဖေ အပြေးရောက်လာပြီး ရေခဲတုံးတွေ ထည့်လာတဲ့ စက္ကူဘူးကို အမေ့ဆီ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ အဖေ့ မျက်လုံးတွေ ဒေါသကြောင့် မီးဝင်းဝင်း တောက်နေတယ်။

ကျွန်မ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်တယ်။

“ကာလ်လန် လုပ်တာ၊ ကာလ်လန် လုပ်တာ အဖေ။ အမီးကိုရော... ဝေါနို့ ကိုပါ...”

အဖေက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ရော်နို့ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း သေဖို့သာ ပြင်။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့သမီးကို ဒုက္ခ လာ ပေးတာလဲ”

အဲဒီမှာ အဘိုးက အဖေ့ကို လှမ်းပြောတယ်။

“သား... မလုပ်နဲ့။ ရော်နို့ မှာ အပြစ်မရှိဘူး။ အားလုံး ကာလ်တန် လက်ချက်။ ဘေ့စ် အကုန်လုံး မြင်တယ် တဲ့”

“ဟုတ်လား မစ္စတာ တော့ဘလာ”

လို့ အဖေက လှမ်းမေးတယ်။

အဲဒီမှာ မစ္စတာ တော့ဘလာက ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောပြတော့တာ ပဲ။

“ကာလ်တန်က ကလေးမလေးရဲ့ မျက်နှာကို တအား စွတ်ထိုးတာ။ ရက်ရက်စက်စက် ထိုးတာနော်။ ခင်ဗျားတူကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမဖို့ ကောင်း တယ်”

အမေ အသက်ရှူ ရပ်သွားတာကို ကျွန်မ သတိထားမိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဖေနဲ့အတူ ရော်နို့ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အဖေက ရော်နို့ ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ လှမ်းပြောတယ်။

“ရော်နို့... ရော်နို့၊ ဒီမယ် မင်း ကို ငါ...”

ရော်နို့က ပခုံးတွန့်ပြီး ထဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထနိုင်ဘဲ လက်တဖက်နဲ့ နံရိုးကို ထောက်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ကလျာ့ကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခ မပေးပါဘူး။ သူ့ကို ထိုးတာ ကာလ်တန်ပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ သူ့ကို အထိခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ် တော့မှ...”

သူ ထဖို့ ထပ်ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မထနိုင်ဘူး။ အဖေက သူ့ လက်တဖက်ကို ဆွဲပြီး ဘိုးဘိုးနဲ့ နောက်တယောက်က အခြားတဖက်ကို ဆွဲထူ ပေးလိုက်ကြတယ်။ မတတ်သာလို့ သူများ အကူအညီကို ရော်နီ လက်ခံလိုက် ရတာပါ။

အဲဒီ နွေးထွေးတဲ့ နွေညမှာပဲ ရော်နီဟာ ကျွန်မတို့ မိသားစုဝင် တယောက် ဖြစ်လာပါတယ်။

ကျွန်မတို့အားလုံး သွားဆရာဝန် အန်ကယ်ကာလီရဲ့ ဆေးခန်းကို သွားကြတယ်။ အန်ကယ် ကာလီမလိုနီက စစ်ဆေးကြည့်တော့ အခြေအနေ သိပ်မဆိုးပါဘူး တဲ့။ ကျွန်မက သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးသွားပြီး လက်ချောင်း ကလေးတွေမှာ ဒဏ်ရာ နည်းနည်းစီ ရသွားတယ်။ ရော်နီလည်း သိပ်မဆိုးပါဘူး။ သွားတွေ ကျိုးသွားတယ်၊ နံရိုးတချောင်း အက်သွားတယ်။ သွားဆရာဝန်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကျိုးသွားစ ကျွန်မသွားနှစ်ချောင်း ချက်ချင်း ပြန်စိုက် တော့ ကျွန်မ တော် တော် ခံလိုက်ရတယ်။ ရော်နီ ကိုလည်း ကျိုးသွားတဲ့ သွားကို ပြန်စိုက်ပေးပြီး ယိုင်သွားတဲ့ သွားတွေကိုလည်း အထိုင်ပြန်ချပေးတယ်။ နံရိုးကို ဆေးပတ်တီး စည်းပေးတယ်။

အားလုံးပြီးတော့ ရော်နီ ကို ကျွန်မတို့အိမ် ခေါ်သွားတယ်။ အမေက သူ့အိပ်ဖို့ အခန်းလွတ် တခန်း စီစဉ်ပေးတယ်။ အဖေက ရော်နီကြီးကို ဖုန်းဆက် ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဘယ်မှ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူး။ တနေရာရာမှာ သွားမူးနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

ရော်နီ ကို ကြည့်ရတာ အဲဒီညမှာ သိပ်မူမမှန်ဘူး။ တခုခုကို စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေပုံမျိုး။ ကံကောင်းခြင်း ဆိုတာကို သူ မယုံနိုင်ဘူး။ မလိုနီ တမျိုးလုံး ကို သူ မယုံဘူး။ နောက်နေ့မနက် မိုးလင်းတော့ သူ့အခန်း ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေ တယ်။ ရော်နီ မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီတော့မှ ခြေဆယ်လှမ်းရေကန် အကြောင်းနဲ့ သစ်လုံးအိမ်ကလေး အကြောင်း အဖေနဲ့ အမေကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ အဖေနဲ့ ရဲမှူး အန်ကယ်ဗင့်စ် လိုက်သွားတော့ သူ့ကို မိခဲ့တယ်။

***

mgyoe.com

အဲဒီညမှာ အဖေ၊ အမေနဲ့ ရဲမှူး အန်ကယ်ဗင့်စ် ပြောနေတာ ကျွန်မ ခိုးနားထောင် နေတယ်။

“ကိုယ်ကတော့ တာဝန်အရ လုပ်ရမှာပဲနော်။ ရော်နီကြီးကလဲ သူ့ကို တာဝန် မယူနိုင်ဘူး။ ဒီအတိုင်း လေလွင့်နေခွင့် သူ့မှာ မရှိဘူးလေ”

အဖေက ဖြတ်ပြောတယ်။

“တို့ ဒီမှာ ခေါ်ထားတယ်လေကွာ”

ကျွန်မ အံ့ဩ ဝမ်းသာသွားတယ်။

“ဒီမယ် ဟိုလ်(တ်)၊ ကောင်လေးကို ကလျာအနားမှာ မထားစေချင် ဘူး။ သူ့အကြောင်း ကိုယ်တို့ ဘာမှ သိပ်မသိဘူးလေ။ သူ ဖောက်ပြန်ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

“ဖောက်ပြန်ရင်တော့ ပစ်သတ်ရုံပေါ့”

အဖေက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောတယ်။ အမေ တရှုပ်ရှုပ် ငိုတော့ အဖေက သိုင်းဖက်လိုက်တာ ဟထားတဲ့ တံခါးရွက်က ကျွန်မ မြင်နေရတယ်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် မိန်းမ။ အဖေ ဆိုးတိုင်း သား ဆိုးရမယ်လို့တော့ ပြောမရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးအတွက်တော့ စိတ် မကောင်းစရာပေါ့လေ”

နောက် အမေနဲ့ တီးတိုးတီးတိုး ဆက်ပြောကြတယ်။ နောက်မှ မေမေ့ အသံ ထွက်လာတော့ ကျွန်မ အံ့ဩလွန်းလို့ အသက်ရှူဖို့ မေ့သွားတယ်။

“ကောင်လေးအကြောင်း ကျွန်မ သိတယ်။ ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေတတ်အောင် သင်ပေးမယ်လေ”

ကျွန်မနားကို ကျွန်မ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ မေမေလဲ။ အင်း... ရော်နီ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမျိုးတွေ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းနေတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

***

“သမီး... ကလျာ၊ ဘာပြုလို့ မျက်နှာပျက်နေတာလဲ”

အဲဒီညမှ မေမေက ကျွန်မ ခုတင်ပေါ် ဝင်ထိုင်ပြီး မေးတယ်။

mgjoe.com

“မေမေ... ရော်နီက အဖေတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူးနော်။ သမီးကို ရိုးရိုးခင်တာ။ သူက သိပ်ရိုးတာ မေမေ”

“ဟဲ့... တို့ စကားပြောနေတာ ဘယ်သူတွေ ကြားသွားသလဲ မသိဘူး”
မေမေ ပြောတာကို ကျွန်မက မကြားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ဆက် ပြောလိုက်တယ်။

“မေမေတို့ ဘာမှ မပူနဲ့ သိလား။ အားလုံး အဆင်ပြေစေရမယ်။ ရော်နီကြီး သူ့ကို ပြန်မခေါ်ပါဘူးနော်”
အမေက ကျွန်မကို စိတ်မကောင်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်ပြီး ပြန်ပြော တယ်။

“သူ့အဖေက ရော်နီ ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘယ်မှာ နေနေ တဲ့။ ရော်နီ သူ့ဆီ ပိုက်ဆံမှန်မှန် ပို့ပေးရင် ပြီးရောတဲ့”

ကျွန်မ ရင်ထဲ နှင့်သွားပြီး သက်ပြင်းရှည် ချလိုက်မိတယ်။

“သူ့အဖေက သူ့ကို ပစ်စလက်ခတ် ထားပေမဲ့ သမီး မထားနိုင်ဘူး မေမေ”

ဒီတော့မှ မေမေက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ဖြည်းဖြည်း ပြောတယ်။

“တခုတော့ မေမေ ပြောထားမယ်။ ရော်နီ ရောက်လာရင် သမီး အစ်ကို တွေကို ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံရမယ်နော်”

ကျွန်မ အော်မိလိုက်မလို့ မနည်း ထိန်းထားလိုက်ရတယ်။ ဘာဆိုင် လို့ပါလိမ့်။ အမေက ကျွန်မကို မျက်လုံးပြာတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပခုံးပေါ် က ပိုးဝတ်ရုံပေါ်မှာ ဝဲကျနေတဲ့ သူ့ဆံပင် ရွှေအိုရောင်တွေကို လက်နဲ့ စမ်းနေ တယ်။ ဒလေန်မျိုးရဲ့ သင်္ကေတ ဆံပင်ရောင်။ အမေက အဘွားနဲ့တူတဲ့ မိန်းမ ချောတယောက်။ အဖေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ စိန်နားဆွဲကလေးကို အမြဲတမ်း ဆွဲ ထားတယ်။

နောက်ဆုံးမှ တိုးတိုးလေး မေးတယ်။

“သမီး သူ့ကို ဘာသဘောကျတာလဲ ဟင်”

“သူက သူများတွေနဲ့ မတူလို့။ သမီးနဲ့ တူလို့”

“သမီးက သူများတွေနဲ့ ဘာမတူလို့လဲဟင်”

“သမီးက အမြဲတမ်း ရှေ့ကို ပြေးနေချင်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်နေ ကြတာလဲ။ ဟိုလိုလုပ်လို့ မရဘူးလား ဆိုတာမျိုး အမြဲ တွေးတယ်။ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဥပဒေသတွေ ဒါလောက် များနေရတာလဲ”

“ဒါမှ လူကောင်း သူကောင်းတွေ အတူတူနေလို့ ရမှာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဟင်... သမီးတို့ လူပေါင်းစုံနဲ့ အတူနေလို့ ရနေသားပဲ၊ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေနိုင်ကြသားပဲ”

မေမေက သက်ပြင်းချပြီး သူ့ လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ ကျွန်မပါး ကို ပွတ်နေတယ်။

“သမီးက သိပ်လှတာ။ သိပ်တော်တာ။ သမီး မကြာခင် အပျိုကြီး ဖားဖား ဖြစ်လာတော့မယ်။ ကောလိပ် ဆက်တက်ရမယ်။ သင့်တော်တဲ့ အလုပ် လုပ်ရမယ်။ သမီးဘဝကို သည်ယာခင်းထဲမှာ နစ်မသွားရဘူး”

“ဪ... အမေက သမီးကို ရော်နီနဲ့ လက်ထပ်မယ် ထင်နေတာ ဟုတ်လား။ သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘူး။ ယောက်ျားလေးတယောက်ကို နမ်းဖို့ တောင် စိတ်မကူးဘူး”

သည်တော့မှ မေမေ ပြုံးလာသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကောင်းပါလေ့ သမီးရယ်၊ မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကဲ... ဒီတော့ သမီးကို ရော်နီနဲ့ စိတ်မပူနဲ့တော့နော်။ သူနဲ့ သမီးက သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ပေါင်းမှာ။ အတူတူ ပေါက်တူးပေါက်မှာ”

ဒီတော့မှ မေးစေ့ကို ပွတ်ပြီး မေမေ သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သဘောကျသလို ကြည့်တယ်။

“ပန်းခြံတွေထဲမှာ သူ့ အမြဲတမ်း ပေါက်တူး ပေါက်နေရမှာပါ”

ပြောပြီး ကျွန်မကို နမ်းတယ်။ ပြီးမှ မီးပိတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီည ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ရော်နီချည်းပဲပေါ့။ ပန်းခြံတွေ၊ စိုက် ခင်းတွေထဲမှာ ပေါက်တူးတလက်နဲ့လေ။

***

ဥပဒေအရ ရော်နီ အချုပ်တည ကျသွားတယ်။ အဖေနဲ့ ဘိုးဘိုးက နောက်တနေ့ မှာ မြို့ထဲ အချုပ်ခန်းထဲကနေ ရော်နီ ကို သွားထုတ်လာတယ်။ အဖေကား ပြန် လာတာကို မြင်တာနဲ့ ကျွန်မ ပြေးထွက်သွားတော့ လှေကားထစ်က ချော်ကျ မလို ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ရော်နီက ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကွင်းစပ်မှာ ရပ်နေ တယ်။

ကျွန်မ သူတို့ဆီ ပြေးချသွားတော့ မေမေကလည်း အိမ်ထဲက ထွက်လာတယ်။ ဖေဖေနဲ့ ဘိုးဘိုးက ရော်နီ ကို ဘယ်ညာကပ်ပြီး လျှောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ရော်နီ ကို ရှေ့ဆက်သွားဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရော်နီက ဝက်သစ်ချပင်ကြီးနား ရောက်တော့ တန့်သွားတယ်။ မရေမရာ ဖြစ်နေပုံ။ ကျွန်မက အဖေ့နံဘေးမှာ သွားရပ်ပြီး ရော်နီ ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မနဲ့ လုံးဝ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘူး။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မေမေက စကားစတယ်။

“မင်း ဒီအိမ်မှာ နေမယ် ဆိုရင်တော့ တို့အိမ်ရဲ့ စည်းစနစ်အတိုင်း လိုက်နာရမယ် နော်”

ရော်နီက လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်ပြီး ပြန်ပြောတယ်။

“အန်တီတို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဆေးခန်းစရိတ်တွေလဲ အများကြီး ကုန်ထားတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်မှာပါ”

မေမေက ဆက်ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီ၊ ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ မင်း ပြန်ဆပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘာအလုပ် လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းခိုင်းပါ”

ဖေဖေက ရော်နီ ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“မင်း ကျောင်းတက်ရမယ်။ အိမ်အလုပ်တွေကို ကလျာနဲ့ သူ့အစ်ကိုတွေ လုပ်သလို လုပ်ရမယ်။ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းတွေမှာလဲ မင်း သူရင်းငှားတယောက်လို လုပ်ရမယ်။ အဲဒီအတွက် မင်း လခရမယ်။ မင်း ပိုက်ဆံ စုပေါ့”

ရော်နီ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်တယ်။ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ”

ဖေဖေက မေးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

ရော်နီ ကျေနပ်သွားပုံ ရတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ကျွန်မတို့ အိမ်ကြီး ဆီကို လက်ဝှေ့ပြလိုက်ပြီး အော်ပြောလိုက်တယ်။

“တွေ့လား၊ ငါတို့အိမ်က နင့်ကို ကြိုဆိုနေတယ်လေ”

သူ့ ကြည့်ရတာ ဇေဇေဝါ ဖြစ်နေပုံ။

မေမေက သူ့အတွက် အောက်ထပ်က ဟော့ပ်နဲ့ အိပ်ခန်းရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းကို ပေးလိုက်တယ်။ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းကို သူတို့နဲ့ အတူ တွဲသုံးဖို့၊ ပြီးတော့ သူတို့လို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဖို့ပါ ပြောလိုက်တယ်။

သူ အခန်းထဲ မရောက်ခင် အမှိုက်ခြင်းကလေးနဲ့ ကျွန်မ သုံးနေတဲ့ ဆပ်ပြာရည် နှစ်ဘူးထဲက တဘူး သွားထားပေးလိုက်တယ်။ နှင်းဆီနဲ့ ဆပ်ပြာ ရည်ဘူးကလေး။ အဲဒီဘက်ကို ကျွန်မ နောက် မသွားတော့ဘူး။ နဂိုကတည်းက အစ်ကိုတွေ အခန်းဘက်ကို ကျွန်မ မသွားပါဘူး။

ညစာဝိုင်းကို ရော်နီ ရောက်လာတော့ သားသားနားနား ဖြစ်နေတယ်။ ဆံပင်ညှပ်ပြီး မျက်နှာနဲ့ တကိုယ်လုံးကို ကြေးချွတ်လာတယ် ထင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီက နှင်းဆီပန်းနဲ့ မွှေးပျံ့နေတယ်။

ထမင်းစားပွဲမှာ သူက ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်တယ်။ ကြွေပန်းကန်တွေ၊ ဇွန်း ခက်ရင်းတွေကို တအား ဂရုစိုက်ပြီး ကိုင်နေတယ်။ ကျကွဲရင် ငရဲကြီးမှာ ကျနေတာပဲ။

သူ့ကိုယ်က အမြဲ အနံ့ဆိုးကြီး ထွက်နေတဲ့အကြောင်း ကျွန်မတို့ နောက်မှ သိလိုက်ရတယ်။ သူတို့နေတဲ့ ထရေလာကြီးထဲက ရေလောင်းအိမ်သာ ပျက်သွားတော့ ရော်နီကြီးက မပြင်ဘဲ နောက်ဘက်မှာ သစ်သားအိမ်သာကလေး တလုံး ဆောက်တယ် တဲ့။ အဲဒီမှာ ရေပိုက် မရှိဘူး။ ရေ မရှိဘူး။ ရော်နီကြီးကို မြို့ထဲက ပင်မင်းဆိုင်တွေက လက်မခံကြဘူး။

ဒါကြောင့် ရော်နီ ကိုယ်က အနံ့ဆိုးတွေ ထွက်နေတာပေါ့။ အဲဒီညက ကျွန်မ ရေချိုးကန်ထဲ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ အပြည့်နဲ့ အားရပါးရ ချိုးရင်း ရော်နီ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။

သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းဟာ ကောင်းမြတ်ခြင်းပဲ။ သူ့လူတော်လူကောင်း ဖြစ်လာအောင် ရော်နီ လုပ်မှာပါ။

***

နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း နွားပေါက်ကလေးတွေကို ကြိုက်တဲ့ အကောင် ရွေးပြီး ကျွန်မ နာမည်ပေးတတ်တယ်။ ပြီးရင် ဘယ်ကောင်လဲ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဟင်းစား ပါသွားပါလေရော။ ကျွန်မ ညံ့ပုံ ပြောပါတယ်။ ဒီတခါ ကျွန်မ အချစ်တော် လေးကို 'ဟားဘတ်' လို့ နာမည် ပေးလိုက်တယ်။ ဘုရားကျောင်းက ဓမ္မဆရာ တယောက်ရဲ့ နာမည်။ အနီနဲ့ အဖြူကျားကလေး။ ချောမှ ချော။ သူတို့ သွားမဲ့